

Güvenlikleştirme Teorisi ve Siyasal Olanın Güvenlikleştirilmesi

Securitization Theory and Securitization of the Political

Nebi Miş¹

Özet

Bu çalışma, Kopenhag Okulu tarafından geliştirilen ve bugün için birçok alandaki güvenlik olgusunu açıklamada kullanılan güvenlikleştirme teorisinin temel varsayımlarını analiz ederek, teoriye yönelik eleştirileri ele almayı amaçlamaktadır. Ayrıca çalışma, teori üzerine geliştirilen eleştirilerin temel varsayımlarını mukayese ederek teorisinin geldiği son noktayı ortaya koymaya çalışacaktır. Bunun yanında, özellikle teorisinin genel varsayımlarını ve eleştirileri en geniş şekilde ortaya koyan herhangi bir çalışmanın Türkçe literatürde olmadığı göz önüne alındığında, Türkiye'deki yapılacak güvenlikleştirme çalışmaları için anahtar bir öneme sahip olacaktır.

Anahtar Kelimeler: Kopenhag Okulu, Güvenlik, Güvenlikleştirme Teorisi, Söz Edimi

---

¹ Araştırma Görevlisi, Sakarya Üniversitesi, Siyaset ve Sosyal Bilimler Anabilim Dalı

Abstract

This study addresses the criticisms directed at the securitization theory which has been developed by the Copenhagen School and is commonly used in explaining contemporary security issues. The present paper further discusses the main premises of those critics and discusses the state of securitization theory in wider social sciences. It should be noted that given the lack of Turkish-language works on the securitization theory, this article represents a key research in critically reviewing the discussions on general hypotheses and criticisms of the theory.

Key Words: *Copenhagen School, Security, Securitization Theory, Speech Act*

Giriş

Kopenhag Ekolü geleneksel/realist güvenlik anlayışının eleştirisi üzerinden güvenlik anlayışı geliştiren bir yaklaşım olarak ortaya çıkmıştır. Ole Weaver Okul'un geçmişinin 1970'ler ve 1980'lerdeki siyaset ve güvenlik çalışmalarındaki geniş ve dar güvenlik kavramları tartışmasına dayandığını belirtir (Weaver, 2004: 8) Ancak Okul'un temeli 1985'te Kopenhag Üniversitesi'nde Barış ve Çatışma Araştırma Merkezi'nin kurulmasıyla atılmıştır. Bu merkez kuruluş aşamasında daha çok Avrupa güvenliği üzerine odaklanmış ve Avrupa'nın güvenliğini de daha çok askeri olmayan boyutlar üzerinden ele almıştır (Huysmans, 1998: 479-480). Okul askeri olmayan tehditleri ve devlet merkezli güvenlik anlayışını sorgulayarak geniş güvenlik anlayışı içeren (toplumsal gruplar, bireyler, devlet, hatta tüm insanlık) yaklaşımı gündeme alması güvenlik çalışmalarında ana akım güvenlik yaklaşımının göz ardı ettiği, yeni güvenlik referans nesnelere odaklanmayı gerektirmiştir (Huysmans, 1998: 487).

Kopenhag Okulu'nun güvenlik çalışmalarına getirdiği en önemli katkılardan birisi insan topluluklarının güvenliğinin etkilendiği beş ana sektörü güvenikleştirme teorisine uyarlamasıdır. Okul'un burada öne çıkardığı husus askeri tehditlerin toplumlar için tek güvensizlik kaynağı olmadığıdır. Diğer sektörlerdeki güvensizlikler de bir tehdit kaynağı olarak hem kendi başına hem de askeri sektöre taşınarak bir güvensizlik kaynağı oluşturmaktadır. Güvenliği sektör temelinde incelemenin önemli bir katkısı, sektörler arasındaki özel ilişki tiplerinin tanımlanarak birbirinden etkileşimini de ortaya koymaktır. Bu sektörler, askeri güvenlik, siyasi güvenlik, ekonomik güvenlik, toplumsal güvenlik ve çevresel güvenlidir. Bu sektörler, askeri güvenlik, kuvvet temelli baskı ilişkileri; siyasi sektör, iktidar, yönetim statüsü ve tanınmaya dair ilişkileri; ekonomik sektör, ticaret, üretim ve finansa dair ilişkileri; toplumsal sektör kimlik ile ilgili ilişkileri ve çevresel sektör ise, insan faaliyetleri ve gezegendeki çevre konularındaki ilişkileri kapsamaktadır (Buzan, Waever ve Wilde, 1998:7).

Kopenhag okulunun güvenlik yaklaşımının özünü güvenikleştirme kuramı oluşturmaktadır. Bu kuram okulun tüm diğer yaklaşımlarının açıklanmasında da anahtar kavramdır. Siyaset teorisi ve sosyal inşacılık yaklaşımlarını kullanan ve söz edimi yaklaşımları üzerine inşa edilen bu

kuram, artık günümüzde çok geniş alanlardaki sorunların açıklanmasında bir model olarak kullanılmaktadır. Weaver (2003:21) güvenlileştirme teorisinin 2003 yılında ulaştığı noktayı “oldukça iyi görünüyor” söylemi ile nitelendirerek, güvenlileştirme teorisini kısmen ya da tamamen kullanan bir çok ampirik çalışmanın olmasını “teorinin yeterince temel fikrinin ve yeterli ölçüde kavramsallaştırmalarının” bulunduğuna işaret olarak kabul eder. Teorinin birçok eleştiri almasını da, teorinin güçlü temellere oturmasına bağlar. Eğer teori yeterince anlaşılır değilse “onu eleştirmeyin” diye uyarır.

Güvenlileştirme Teorisi ve Siyasal Olanın Güvenlileştirilmesi

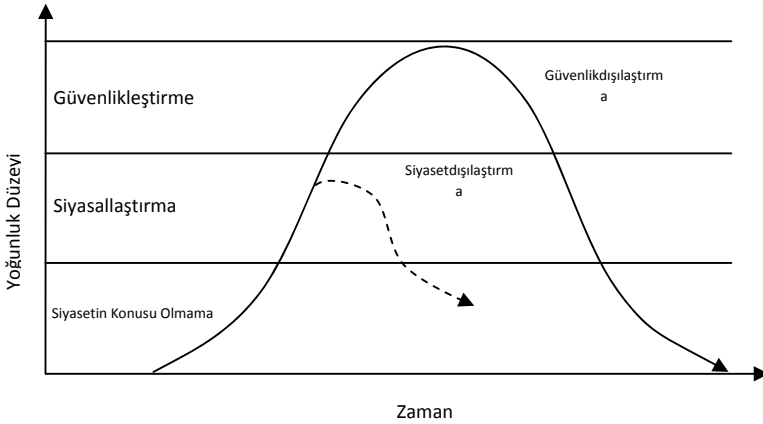
Güvenlileştirme teorisi, belirli bir kamusal sorunun nasıl ve niçin güvenlik sorununa dönüştüğü konusunun anlaşılması için bize bir alan sağlar. Herhangi bir kamusal sorun siyasal alanın dışından (non-politicized), siyasal alana (politicized), oradan da güvenlik alanına (securitized) uzanan geniş bir spektruma yerleştirilebilir. Sorun siyasal alanın dışında iken devlet bu sorunla ilgili değildir ve bu sorun kamusal tartışmanın ve kararların konusu değildir. Sorunun siyasal alana dahil olması yani siyasallaşması kamu politikasının bir parçası haline gelmesiyle olur. Burada siyasallaşan sorunla ilgili hükümet bir seçim yapar ve bu seçimin sonucuna göre karar alır, soruna kaynak aktarır ve böylece sorun toplumsal kesimleri de ilgilendirir. Sorun güvenlik alanına dahil olması ise, “sorunların acil ve istisnai/olağanüstü önlemler gerektiren olağan siyasi prosedürlerin sınırları dışındaki, filleri meşru kılan ve varoluşsal tehditmiş gibi sunulmasıyla” olur (Buzan, Weaver ve Wilde, 1998: 23-24; Weaver, 2003: 12). Booth’un (1997:111) tanımlaması ile “bir sorun devletin güvenlik gündemine yerleştirildiği an o soruna öncelik verilmek zorunluluğu doğar”. Dolayısıyla güvenlik idealleştirilen bir durum değildir. Çünkü anti demokratik sonuçlara yol açtığından sorunların bir an önce siyasal alana tekrar dahil edilmesi gerekmektedir. Diğer bir ifade ile güvenliğin genişlemesini savunanların belirttiği “daha çok güvenlik daha iyidir” anlayışı demokratik idealler açısından sorunludur. Dolayısıyla güvenlik, normal siyaset sınırları içinde sorunlar ele alınamadığından negatif bir olgudur (Weaver, 2003: 12) Güvenlileştirme bir bakıma siyasallaşmanın aşırı ucu olsa da, başka bir anlamda siyasallaşmanın karşıtıdır. Siyasallaşma bir sorunu açığa çıkarma görünür hale getirme anlamındadır, yani bir seçim meselesidir, üzerine karar verilen durum bir sorumluluğu da gerektirir. Güvenlik

birçok ülkede ulusal güvenlik bağlamında idealleştirildiği için, iktidarı elinde bulunduranlar “tehdit” tanımlamasını iç politik amaçlar için kullanarak demokratik alanı daraltarak, kısıtlamalar ve kontroller için hak iddiasında bulunurlar. Hâlbuki siyasetin amacı, olağanüstü “özel tehditlerin” öne çıkarılmaksızın siyasal süreçlerin rutin kurallarında işlemesidir (Buzan, Waever ve Wilde, 1998: 28-29).

Şartlara bağlı olarak spektruma yerleştirilen sorunlar herhangi bir düzeyde sonlanabilir. Bu yerleşimde ülkeden ülkeye ve zamandan zamana göre değişebilir. Örneğin bir ülkede din ya da kültür siyasallaşırken (sırasıyla, İran ve eski SSCB) başka bir ülkede (ABD, İngiltere) herhangi bir sorun oluşturmaz (Buzan, Waever ve Wilde, 1998: 24). Ya da 11 Eylül öncesi ve sonrasında İslam dininin bazı ülkelerde algılanışının değişmesi de zaman faktörü ile açıklanabilir (Bkz. Cesari, 2009; Kaya, 2010; Bilici, 2010). İdeal olan, sorunların güvenlikleştirme konumuna yükselmeden siyasal alanda depolitize olmasıdır. Bu anlamda siyasallaşan sorunlar belirli bir süre politikacıların dikkatini çekmez ise daha sonra sorun siyasal alandan siyaset gündeminin dışında kalarak depolitize olur.

Güvenikleştirilmiş sorunlar, normal siyaset alanına tekrar dahil edilmeden ya da güvenlik dışına alınmadan önce uzun bir süre güvenlik gündeminde kalabilir. (Buzan, Wæver ve Wilde, 1998: 27, 39). Sorunlar kendiliğinden güvenliğe tehdit teşkil etmezler, aktörler onları güvenlikleştirmeyi seçerler. Bu anlamda güvenlik siyasetinin belirlenmesi de siyasal bir olgudur. Kopenhag okuluna göre ideal olan durum, sorunların güvenlik dışına çıkarılması stratejisinin yaygınlaşmasını savunmaktadır (Bilgin, 2010: 81-82) Bu anlamda, güvenlik dışılaştırma (desecuritization) daha önce tehdit olarak kabul edilen bir şeyin artık tehdit olarak kabul edilmemesidir (Weaver, 2003: 12, Weaver, 1995: 56). Eğer sorun politikacıların dikkatini uzun süre çekmez ise daha sonra sorun siyasal alanın dışına kendiliğinden kanalize olur. Siyasallaştırma ya da güvenlikleştirme her zaman iktidar yoluyla olmayabilir. Diğer bazı sosyal gruplar da bir takım konuları gündeme taşıyarak, ilgili konuyu diğer konuları/sorunların önüne alabilirler (Wæver ve Wilde, 1998: 27, 39). Sorunların, siyasallaşması, siyasal alanın dışına itilmesi, güvenlikleştirilmesi ve güvenlik dışılaştırılması süreci şekil...’de gösterilmiştir. Herhangi bir *sorunun ortaya çıkmasının* ardından, devlet bu sorunu *bekası için tehdit* olarak algıladığı zaman, artık devlet o soruna

öncelik verir. Öncelik verilen gelişmeyi *güvenlik sorunu* olarak tanımlarsa bu sorunla mücadele etmek için kendisinin *özel haklara* sahip olduğunu iddia eder. Bu sürecin ardından *bekası için tehdit olan sorunu* bertaraf etmek için *olağan üstü yöntemlerle* ve *acilen* yani *öncelikli* olarak mücadele etmesi konusunda *alınlayıcı* kitleyi de *ikna* ederse burada *güvenlikleştirme* süreci oluşmuş demektir. Biraz daha somutlaştırmak gerekirse, güvenlikleştirici aktör (a securitizing actor), referans nesnesinin (referent object) bekası için herhangi bir olayı varoluşsal tehdit (existential threats) olarak sunarsa, (bu konuşma edimi yoluyla olur-speech act) burada söz konusu olay güvenlik sorunu olarak etiketlenir/tanımlanır. Güvenlik sorunu olarak tanımlanan gelişme alınlayıcı kitle (audience) tarafından da, benimsenirse, artık bu sorun için olağanüstü önlemlerin (extraordinary measures) alınması yolu açılmıştır. Olağanüstü önlemlerin alınması normal siyasetin kurallarının askıya alınması sürecini doğurur. Normal siyasi süreçlerin işlememesi ise, demokratik gelişmelerin yaşanmasının önüne set çeker, demokrasinin kurallarının işlemesi çeşitli gerekçelerle sürekli ertelenir. Güvenlikleştirme olarak adlandırılan bu süreç ileriki sayfalarda ayrıntılandırılacaktır.

Şekil: Sorunların Güvenlikleştirme Süreci (Atland ve Bruusgaard, 2009: 336)

Güvenlikdışlaştırma kavramı (a-security-güvenliğin konusu olmama?) güvenlikleştirme yaklaşımının bir çıktısıdır. Çünkü geleneksel güvenlik anlayışında güvenlik ve güvensizlik (insecurity) ters yönlü bir ilişki içindedir. Güvenlik arttığında güvensizlik azalır ya da tam tersidir. Ancak güvenlikleştirme perspektifinden bakıldığında ikisi de güvenlik çerçevesi bağlamında inşa edilmiştir ve tehdit-güvenlik kaygısının

bir sonucudur. Yani güvenikleştirme perspektifinden bakıldığında, güvensizlik (insecurity) tehdit olduğu zaman ona karşı bir savunmanın olmaması durumu; güvenlik, tehditle birlikte ona karşı savunmanında olması, güvenliğin konusu olmama ise (a-security) güvenlikdışlaştırma ya da hiç güvenikleştirmenin olmaması yani herhangi bir tehdit durumunun olmamasıdır (Weaver, 2003: 12-13, Weaver, 1995: 56, Weaver: 1998)

Bu bakış açısından güvenlik sorununa bakıldığında Kopenhag Okulu ve Aberystwyth Ekolü'nün güvenliğe nasıl yaklaşılması gerektiği konusuna da değinmek gerekir. Kopenhag Okulu açık bir biçimde güvenliği olumlu bir durum olarak değerlendirmez. Dolayısıyla güvenikleştirmeyi kaçınılması gereken bir süreç olarak görür. Eğer bir sorun güvenlik sorunu olarak tanımlanmışsa, onun doğasından kaynaklanan bir otorite ortaya çıkar, ortaya çıkan bu otorite, özgürlüklerin kısıtlanması, şiddet içeren yöntemlerin meşrulaştırılması gibi araçların uygulanması sonucunu doğurabilir. Kopenhag Okulu'nun bu anlamda önerdiği, sorunların güvenlik gündeminden çıkarılarak (desecuritization) "normal" politik süreçlerde tartışmak ve çözüm bulmaktır. Güvenliği genişletmekten daha çok minimize etmeye çalışmak amaç olmalıdır (Williams, 2003: 523).

Sorunların güvenlik gündeminden çıkarılmasının (desecuritization-güvenlikdışlaştırma) Kopenhag Okulu için tercih edilir bir yöntem ya da strateji olmasının önemli unsurlarından biri yönetici elitlerin (establishment) "güvenliği konuşma" tekelini ellerinde bulundurmasıyla da ilgilidir. Çünkü güvenlik konuşma edimini tekelinde bulunduran yönetici elitler, güvenliğin alternatif açıklama modellerinin konuşulup tartışılmasını da istemezler. Çünkü onlar için her an istenmeyen bir gelişme ortaya çıkması muhtemel olduğu için bu durumda kontrolü ellerinden bırakmak istemeyeceklerdir. Dolayısıyla sorunların kontrol altına alınması demokratik tartışmaların kolayca sonlandırılmasında işlev görür. Sorunlar demokratik tartışmaların ötesinde güvenlik temelinde ele alınması yani güvenikleştirilmesi aynı zamanda sorunların askeri sorunlar olarak görülmesini de beraberinde getireceğinden çözüm için askeri yöntemler konuşulmaya başlanır (Weaver, 1995; 1998; Bilgin, 2007: 557).

Aberystwyth Ekolü ve Kopenhag Okulu güvenlik sorunlarının ortaya çıkardığı sonuçların demokratik süreçlerin önünü tıkadığı noktasında

paralel düşünseler de ortaya çıkan bu olumsuz durumun engellenmesi noktasında farklı bir yöntem izlerler. Aberystwyth Ekolü'ne göre, sorunların güvenlik dışına çıkarılması çözüm değildir. Yapılması gereken “güvenliğin siyasiliğinin farkına varılması”dır (Bilgin, 2007: 557). Aberystwyth Ekolü bu tezini üç temel argümana dayandırır. Bunlardan ilki, eğer sorunlar güvenlik meselesi olmaktan çıkarılırsa, güvenlik, insanların güvenliğine duyarlılık göstermeyen güvenlik elitlerinin tekeline bırakılmış olur. Siyasiliğini ortaya koymak ise, güvenlik politikalarının sorgulanmasını gerektirir. İkinci gerekçe, “etik-politik”dir. Geleneksel olarak güvenlik devlet ve devletin kaygıları ile ilgili olmuş olsa da, bu hep böyle kalacak değildir. Güvenliği insanların endişesini içerecek şekilde ele alma yoluna gidilerek ve tartışma, müzakere ve diyalog süreci yaratılarak ortak bir zeminde güvenlik kaygıları ele alınabilir. Burada analistin görevi ise, “sesi duyulmayanların sesinin duyulmasına yardım etmek” olmalıdır. Üçüncü argüman analitiktir. Yani “sorunu güvenlik dışına çıkarmak mı, yoksa siyasi boyutunu ortaya koymak mı” insanların ve devletlerin güvensizlik sorununu gidermek için çaredir. Bu husus ancak, sorunun “ampirik, tarihsel, söylemsel olarak” ele alınması ile anlaşılabilir. Örneğin HIV/AIDS'in küresel güvenlik sorunu olarak ele alınması olumlu sonuçlar verirken, göç sorununun güvenlik söylemine yerleştirilmesiyle “tehlikeli yabancılar” olgusunu ortaya çıkarmıştır (Bilgin, 2010: 81-85; Bilgin, 2007: 556-557).

Güvenlikleştirme yaklaşımı güvenlik çalışmalarına yeni bir bakış açısı getirmiştir. Geleneksel güvenlik anlayışında güvenliğin ana aktörleri ve politikalarının sınırları genelde belirlidir, yani tehdidin var olması ve onun ciddiyeti temelinde alınacak karşı önlemlerin niteliği bellidir. Güvenlikleştirme yaklaşımı ise, güvenlik çalışmaları alanında güvenlik aktörünün temel işlevlerinin yanında ikincil yönlerinin de ortaya çıkarılmasını benimsemiştir. Bu bağlamda, güvenlik sorunlarının aktörler tarafından nasıl üretildiği, güvenliğine kastedilen obje için (referent object) varoluşsal tehdidin kimler tarafından dile getirildiği ve varoluşsal tehde karşı olağan üstü önlemleri kullanma süreçleri güvenlikleştirme çalışmalarının merkezini oluşturur (Laustsen ve Weaver, 2000:708).

Güvenlikleştirme Yaklaşımı ve Temel Bileşenleri

Güvenlikleştirme yaklaşımı, “dil kuramının yardımı ile” siyaset teorisinin unsurlarından yararlanarak ve sosyal inşacılık perspektifini kullanarak , “yeni ve kapsayıcı bir çerçeve oluşturmayı” amaçlamıştır (Weaver 1995: 55, Waver, 2003: 9). Bu amacı gerçekleştirmek için, “güvenliğin ve güvenlikleştirme sürecinin tartışmalı doğasının analitik soruşturmasının nesnesi yapılabileceği” ve “geleneksel güvenlik çalışmalarının tek boyutlu ve devlet merkezci yapısının aşılabileceği” varsayımından hareket etmiştir (Kaliber, 2005: 36). Güvenlik “bir güvenlik sorunu ve bu soruna karşı alınan önlemlerin varlığını ortaya koyan bir durum”, güvensizlik ise, “güvenlik probleminin olduğu ve buna karşı bir cevabın olmadığı bir durum” olarak alındığında her iki durumda da sorun benzerdir (Weaver, 1995: 56). Bir sorunun ne zaman güvenlik sorunu oluşturduğuna yönelik olarak Kopenhag Okulu, güvenliğinde “bizatihi kendisinin yeniden siyasallaştırıldığı” yeni bir “güvenlik ve siyaset” gündemi önerirler. Önerilen bu gündemde güvenliğin yeniden kapsamının inşası süreci güvenlikleştirme olarak adlandırılır. Güvenlikleştirmenin anlaşılabilmesi için Weaver (1995: 57-58) araştırma stratejisinin başlıca sorularını ortaya koyar:

“Elitler meseleleri ve gelişmeleri ne zaman, neden ve nasıl güvenlik sorunları olarak adlandırır; ne zaman neden ve nasıl bu çabalarında başarılı veya başarısız olurlar; meselelerin güvenlikleştirilmesi ya da tersine güvenlik gündeminden çıkarılması hatta güvensizlikleştirilmesi için başka gruplarca ne gibi adımlar atılır?”

“Güvenlik beka ile ilgilidir” (Waever, 2003:9). Yani “varlığa kastedilen tehditler karşısında acil ve olağanüstü önlemlerle beka sağlanmasına ilişkindir”. Tehdidin varlığı olağanüstü önlemlerin kullanılmasını gerektirdiğinden, güvenliğe başvurmak güç kullanımını meşrulaştırmanın bir aracıdır. Başka bir deyişle mevcudiyete yönelik tehdidin varlığı bu tehditle mücadele için olağandışı önlemlerin alınmasını meşrulaştırır. Fakat bu daha çok mevcudiyete yönelik tehdidi önlemek için devleti harekete geçirmenin ya da özel bir güç kullanmanın bir yolunu açmak içindir. Geleneksel olarak bir devlet yetkilisi “güvenlik”ten bahsettiği zaman olağanüstü ve acil bir durumdan bahsetmiş olur. Böylece tehditle ilgili bir gelişmeyi önleme gerekliliği güç

kullanımı hakkı iddiasını ortaya çıkarır (Buzan, Wæver ve Wilde,1998: 21; Waever, 2003: 9).

Kopenhag Okulu güvenlikleştirme yaklaşımına bir iktidar perspektifi katmasından dolayı güvenlikleştirme pratikleri söz konusu ülkedeki “iktidar tahakküm ilişkileri”ni yeniden ele alabilme imkanı verir (Kaliber (2005: 36). Ulusal güvenlik söylemi çerçevesinde oluşan güvenlikleştirme pratikleri “icad edilmiş öteki”ne (imagined other) yönelik derin bir düşmanlık hissi yaratarak söz konusu “öteki” üzerinde hegemonya oluşturulmasında bir araç olarak kullanılır. Ya da siyasal entegrasyonun istikrara kavuşmasına ve ideolojik pratiklerin yerleştirilmesine yönelik olarak güvenlikleştirici aktörler tarafından bilinçli bir tercihin sonucu olarak kullanılabilir (Pasha, 1996).

Wolfers’in (1952:481-502) objektif-subjektif (nesnel-öznel) güvenlik yaklaşımında, nesnel güvenlik “kazanılmış değerlere yönelik tehdidin olmayışı”; öznel güvenlik ise, “değerlere karşı herhangi bir tehdit korkusunun olmaması” olarak tanımlanmıştı. Nesnel güvenlikte algılamanın ötesinde gerçekten belirli bir politikanın üretileceği bir tehdit vardır. Subjektif güvenlikte ise, güvenlik algılamasında devlet yöneticilerin algılamaları ve düşünceleri çerçevesinde bir değerlendirmenin sonucunda tehdit algılaması üretilir. Bu bağlamda Williams (2003: 513) güvenlikleştirme teorisinde güvenlik tehditlerini, “nesnel şartların sonucunda oluşan bir durumdan daha çok, özel sosyal süreçlerin bir çıktısı olarak” ele alır. Kaliber (2005: 36) bu durumu “meseleleri güvenlik alanına havale eden tehdit temsilleri” olarak nitelendirir. Bu tip güvenlik yaklaşımında “bir konuyu güvenlik sorunu olarak tasnif eden herhangi biri, siyasi bir karar vermiş olur” (Williams 2003: 513). Sonuçta da herhangi bir konu güvenlikleştirildiği zaman önemli sonuçlar doğuracağından, güvenlikleştirme ediminde bulunanların eylemlerinden dolayı sorumlu tutulacakları “apaçık bir siyasal seçim ve tasarruf” ortaya çıkar (Buzan, Wæver ve de Wilde,1998: 212; Kaliber, 2005: 36).

Devlet seçkinlerinin bilinçli ve özel bir tercihi olan “güvenlikleştirme “bir karara, kuralların bertaraf edilmesine ve normal siyasetin askıya alınmasına işaret eder” (Williams 2003:518). Normal siyasetin askıya alınması sorunların “kamusal tartışmaların dışına taşınması” anlamına gelmektedir (Williams 2003:515). Roe, Williams’ın “normal siyaset”

sözünün “konuşma, tartışma, müzakere (discussion, debate, deliberation)” süreçlerinin olduğu alan olarak ele alırken, bunun karşısına acil/panik (emergency/panic politics) siyasetini yerleştirir. Bu siyasetin çerçevesini de “susturma, gizlilik ve bastırma (silence, secrecy, suppression)” siyasetinin belirlediğine işaret eder (Roe, 2006:426). Burada kararın alınması, kişilerin algılamasına bağlıdır. Örneğin bir sorunun diğerinden daha önemli olduğu iddia edilerek o soruna öncelik verilebilmesi kişinin algılamasına dönük kararının bir sonucudur. Kuralların dışına çıkılarak normal siyasetin askıya alınması ise, tehdit algılamasının bir sonucudur. Bir sorunun güvenlik tehdidi olarak sunulması için, bu “tehdit karşısında önlem almaya yetkili aktörler tarafından o sorunun herhangi bir öznenin varlığına yöneltilen ve bu nedenle de söz konusu aktörler tarafından rutin siyasi süreçlerin dışına taşan acil ve meşruiyet kazanmış önlemler alınmasını öngören bir sorun olarak” tanımlanması gerekir (Buzan, Wæver ve de Wilde, 1998: 24).

Bu durumda, gizlilik, vergi uygulama, zorunlu askerlik, toplumun enerji ve kaynaklarını bir amca yönlendirme haklarının sınırlandırılması gibi politikalar acil ve olağanüstü bir kararın sonucudur. Bu durumda güvenikleştirme, “tam bir tanım ve kriteri önemli yeterli derecede siyasi etkiye sahip varoluşsal tehdidin özneler arası yaratılmasıyla” meydana gelir. Çünkü gerçek varoluşsal bir tehdidin bulunmasından daha çok böyle sunulduğu için sorun güvenlik sorunu haline gelmiştir. Bu açıdan bakıldığında güvenikleştirme, sorunların “olağanüstü önlemler gerektiren, olağan siyasi prosedürlerin sınırları dışındaki eylemleri meşrulaştıran ve varoluşsal tehditlermiş gibi sunulan” bir mekanizmadır (Buzan, Wæver ve Wilde, 1998: 249). Kaliber (2005: 37) bu bakımdan güvenikleştirmenin bu yönünü “disipline edici” bir pratik olarak tanımlar.

Güvenikleştirici aktör (securitizing actor) sorunu varoluşsal tehdit olarak ele aldığı anda güvenikleştirme gerçekleş midir? Güvenikleştirme, güvenikleştirici aktör ile alımlayıcı kitle (audience) arasında söz edimi (speech act) yoluyla gerçekleşen ilişkinin sonucunda ortaya çıkmaktadır. Ancak referans nesnesi (referent object-güvenliği tehdit edilen obje) için bir şeyin varoluşsal tehdit olarak sunulması söylemin güvenikleştirilmesi için yeterli değildir. Bu sadece “güvenikleştirme adımı”dır. Bir güvenlik sorunu ancak alımlayıcı kitle tarafından o sorun güvenlik sorunu olarak kabul edilirse güvenikleştirmeden söz edilebilir. Yani

güvenlikleştirmenin olabilmesi için alımlayıcı kitle varoluşsal olarak tehdit olarak sunulan duruma ikna olmalıdır. Sorun güvenlik sorunu olarak görüldüğünde alımlayıcı kitle, güvenlikleştirci aktörün sunumlarını yeterince tehdit olarak kabul ettiğinde bunun üstesinden gelmek için olağanüstü önlemlerin kullanılması noktasında rıza göstermelidir (Buzan, Wæver ve Wilde,1998: 25). Güvenlikleştirmede en önemli aşama, tehditle mücadele için kaynakların mobilizasyonudur. Bu aşama daha çok olağanüstü önlemlerin alındığı aşamadır. Kopenhag Okulu daha önceden de değinildiği gibi sorunların çözümünü sorunları güvenlik gündeminden çıkararak ve normal politik süreçler aracılığıyla dile getirerek çözülmesini savunur. Sorunların güvenlikleştirilmesi genellikle bir çeşit siyaset yapmanın farklı bir yolu olduğundan güvenlikleştirme ile siyasi sorunlar özel bir alanda ele alınarak, devlet çıkarları için devlet dışı aktörlerin çıkarı ikinci plana itilir. Çoğu zaman, devletin ya da ulusun bekası tehlikede olduğu söylemi merkeze yerleştirildiği için sorunlara çözüm bulmak ya da çözüm yolları aramak gittikçe zorlaşır. Çünkü siyaset teorisinin genel varsayımı sorunlar normal siyasetin sınırları içinde ele alındığı zaman çözüm ve çıkış yolları aranır, ancak, normal siyasetin ötesinde sorunlar güvenlikleştirildiği zaman tartışma alanı daralır ya da bu alan yok edilir. Tartışmayı sürdürecektir siyasal aktörler, sorunların tartışma bağlamı “özel güvenlik söylemi” ile dramatize edildiği için siyasi pozisyonların meşruluk sahasını da kabul ettirmek gittikçe güçleşir. Artık sorunların çözümü için olağanüstü süreçler, uygulandıkça yeni ortaya çıkan durum olağanlaşacaktır (Gromes ve Bonacker, 2007).

Güvenlikleştirme ile sorunların siyasi alanın dışına itilmesi öncelikli amaç olsa da güvenlikleştirci aktörün kimliği bunun tam aksine sorunu siyasi mesele haline getirir. Bu bir anlamda, güvenlikleştirmenin siyasallaşmanın uç bir biçimde tanımlanmasının da gerekçesidir. Bu aynı zamanda iktidarı kullananların güvenlikleştirmeyi “belirli ve kendi çıkarlarına hizmet eden amaçlar doğrultusunda” yürürlüğe koymalarının bir sonucudur:

Güvenlikleştirme pratikleri, çoğu kez siyasi tartışma ve eleştiri süreçlerinin önünü tıkadığı ve meşruiyet alanının sınırlarının belirlenmesini müsebbiplerinin tekeline bıraktığı için güvenlikleştirci seçkinlerin süre giden iktidar ilişkileri içindeki ayrıcalıklı konumlarını sürdürmelerine olanak tanır. Bu nedenle denetimi, gücü ve sahip olunan ayrıcalıklı konumu idame ettirme aracı olarak

güvenlikleştirme verili bir siyasada iktidar tahakküm ilişkilerinin sürdürülmesine içkindir. Tam da bu yüzden devlet toplum ilişkilerinin hiyerarşik ve/veya otoriter bir nitelik arz ettiği ülkelerde yapının yeniden üretildiği süreçlerin dışında düşünülemez (Kaliber, 2005: 39).

Güvenlikleştirme sadece güvenlik sorunu için varoluşsal tehdidin tanımlamasını yapmaz, aynı zamanda güvenlikleştirme adımına öncü olan aktörü, sorunun güvenlik sorunu olması için olayların açıklanmasını kabul edecek alımlayıcı kitle ihtiyacını ve hangi karşılıkların alınacağını da açıklar (Collins, 2005: 570). Bu bakımdan alımlayıcı kitle, konuşma edimi, güvenlikleştirmenin başarılı ya da başarısız olma durumları, güvenlikleştirmenin başarılı olabilmesi için gerekli olan kolaylaştırıcı koşullar, kavramlarına biraz daha ayrıntılı bakmak gerekmektedir.

Konuşma Edimi (Speech Act) Olarak Güvenlikleştirme

Kopenhag okulunda güvenlikleştirme yaklaşımını ele almanın yolu dil felsefesindeki söz edimi kuramından geçer. Kopenhag Okulu'nun, güvenlikleştirmeyi, “siyasi bir toplulukta değerli bir öznenin varlığına yönelik bir tehdit olarak kabul edilen ve bu tehdide karşı acil ve olağanüstü önlemler alınması çağrısında bulunmayı sağlayan özneler arası bir anlayışın inşa edildiği başarılı bir *söz edimi*” (Buzan ve Weaver, 2003: 491) olarak tanımlaması dikkate alındığında, teorinin merkezinde söz ediminin önemli bir yer tuttuğu aşikârdır (Sritzel 2007: 358). Okula'a göre “güvenlikleştirmeyi anlamanın yolu siyasi göstergeleri ve söylemi ele almaktır” (Buzan, Wæver ve Wilde, 1998: 25). Okulun söz edimi olarak güvenliğe yaklaşımı (Weaver 1995: 55):

“Güvenlik kendinden daha gerçek olan bir şeye ait bir gösterge (sign) değildir; telaffuz etmek eylemin kendisidir. Eylem söylemek yolu ile gerçekleşir (bahse girmek, söz vermek ya da bir gemiye isim vermek gibi). Devlet yetkilisi güvenlik kelimesini telaffuz ettiği anda belirli bir gelişmeyi özel bir alana kaydırır ve bu gelişmeyi engellemek için her yöntemi kullanma hakkını talep eder.”

Kopenhag Okulu, güvenlikleştirme kuramında dil felsefesinin yardımı ile söz edimleri kuramından yararlanmakla birlikte, buna ek olarak siyaset teorisi ve sosyal inşacılık anlayışlarından da yararlanarak “kendine has özellikleri olan bir söz edimi perspektifi” geliştirmiştir. Okulun söz edimi yaklaşımı John L. Austin ve Jacques Derrida'nın görüşlerinin bir

sentezidir. Bu bağlamda, güvenlikleştirme teorisi, bir yandan, “söz edimleri kuramından yararlanan ve bu kuramı siyaset teorisi unsurları ile harmanlayan özel bir tür söz edimi” iken; aynı zamanda “epistemolojik olarak söylem analizinden yararlanan ve güvenliğin sosyal inşa olduğunu vurgulayan bir edimsellik anlayışı”nın sonucudur (Açıkmeşe, 2008:175).

Austin tarafından oluşturulmasının ardından öğrencisi olan Searle’nin geliştirdiği söz edimleri kuramı (speech act), dil felsefesinde kullanılmakla birlikte, hukuk, siyaset ve uluslararası ilişkiler alanlarının birçok dalında yararlanılmıştır. “Anlam problemi konusunda kullanım bilimsel (pragmatic) bir çözüm önerisi içeren” bu kuram, “bir şey söylemenin bir edim (act) gerçekleştirmekle özdeş olduğu” varsayımından hareket etmektedir (Ricoeur, 2000: 15). Söz edimleri kuramının dilin ana işlevinin olguları betimlemek olduğuna dayanan eğiliminin aksine, Austin tarafından benimsenen eğilim, dilin kullanımı yönü vurgulanarak, dilin betimleme dışı işlevi temelinde dilsel davranış üzerinde durulmaktadır (Sarle, 2000: 10-12). Yine diğer eğilimlerin aksine Austin, dilin, iletişim etkinliği içinde kullanılan, “performe edilen” bir güç olduğunu vurgulamış, “doğrulanabilirlik ölçütünün karşısına, edimsel sözcelemeler (performative utterances) için başarı ölçütlerini (felicitius condition)” koymuştur (Ricoeur, 2000: 15). Austin bir bildirim görevinin sadece olguları doğru ya da yanlış bir şekilde etmek olduğunun belirtilmesine rağmen bunun her zaman böyle gerçekleşmediği üzerinde durdu. Bu anlamda tümceleri, olgu bildiren ve edim ortaya koyan tümceler olarak ikiye ayırdı. Dolayısıyla, edim içeren tümcelerin, doğru ya da yanlış betimlemeler olmadığını bu tümcelerin telaffuzu ile birlikte bir gerçeklik yaratılmış olduğunu belirtti.² Yani performe edilen bir önerme, “bildirdiği şeyi kuran, yaptığını söylediği şeyi yapan, bir şeyi başaran, bir iş bitiren ya da bunu hedefleyen bir önermedir” (Direk, 2010: 221). Austin söz edimlerinin arasındaki ayrımın anlamsız olduğunu belirterek tüm sözcelemelerin edimsel olduğunu belirtir (Sarle, 2000: 290).

Austin’e göre, edimsel sözcelemelerin geçerli olabilmesi için sağlanması gereken altı yerindelik/başarı ölçütü (felicitius condition) bulunmaktadır.

---

² Örneğin, bir geminin denize indirilmesi töreninde gemiye ad vermek için bir şampanya şişesi geminin pruvasına vurulup bu gemiye “Queen Elizabeth” adını veriyorum sözcelemesi ile gemiye ad verilmektedir. Dolayısıyla bir gerçeklik yaratılmış olmaktadır.

Belirli koşullarda, belirli kişilerce belirli sözlerin söylendiği bir işlem mevcut olması gerekir. Koşullar ve prosedür için uygun koşullar ve kişiler olmalıdır. Prosedüre katılan kişiler, bunu doğru bir biçimde yerine getirmelidir. Yine bu kişiler, işlemi eksiksiz biçimde yerine getirmelidir. Katılanlar, prosedürün gerektirdiği duygu, düşünce ve niyetlere sahip kişiler olmalıdır. Katılanlar, niyetli oldukları şeyi, sonuçta gerçekleştirmelidirler (Ricoeur, 2000: 15). Austin'e göre eğer bu altı kuraldan bir ya da daha fazlası ihlal edilirse edimsel sözcelemenin başarısız olduğuna hükmedilir. Austin bir şey söylerken gerçekleştirilen edimleri üçe ayırır. "Bir şey söylerken gerçekleştirilen edim" olarak tanımlanan ve seslendirme, dillendirme, anlamlandırma edimlerini içeren, "düz söz edimi" (locutionary act); "iletişim sırasında konuşanın dinleyene bir şey söylerken gerçekleştirdiği edim" olarak tanımlanan ve bildirme, uyarma, emir, randevu verme, soru sorma, söz verme, bilgi verme gibi edimleri içeren "edim söz edimi" (perlocutionary act) ve üçüncü olarak, bir düz söz ediminde bulunarak belli bir edim söz edimini gerçekleştirmesi sonucu dinleyenin veya başkalarının duyguları, düşünceleri, eylemleri üzerinde isteyerek ya da istemeyerek bir takım etkiler yaratma edimi olarak tanımlanan ve sevdirmeye, üzme, korkutma, eğlendirme, kızdırma gibi edimler içeren "etki söz edimi"dir (perlocutionary act) (Ricoeur, 2000: 15; Sarle, 2000:18-23).

Kopenhag Okulu'na göre, "kavramın anlamı onun nasıl kullanıldığı ile doğrudan ilgilidir ve analitik ya da felsefi olarak en iyisinin ne olduğunu tanımlayabileceğimiz bir şey değildir". Dolayısıyla herhangi bir sorunu anlamlandırmak, insanların bilinçli bir şekilde kavramsal anlamın ne olduğu düşünmesinde değil fakat onu dolaylı olarak hangi bağlamda nasıl kullandığına ya da kullanmadığı ile ilgilidir. Okul bu bağlamda, güvenlik alanında metin analizi ile bir şeyin uluslararası güvenlik sorunları olarak ele alınabileceğini belirtir. Çünkü bir sorunun diğerinden daha önemli olduğu iddia edilerek o soruna öncelik verilebilir. Bu tamamen sorunun nasıl algılandığı ile ilgili bir nedendir (Buzan, Wæver ve de Wilde, 1998: 24).

Özet olarak, güvenleştirme söz ediminde öncelikle, bir sorun varlığa dair bir tehdit olarak sunulur. Bu, elitlerin sorunu güvenlik sorunu olarak ilan etmesiyle başlar (Weaver, 1995: 57). Ardından, tehdit olarak sunulan sorun acilliyet arz ettiği için rutin siyasi süreçlerin ötesinde olağandışı önlemler alınmasını gerektirir. Bu gereklilik varlığa yönelik tehdidin

sunulmasıyla onunla mücadele etmek için meşruiyet sağlayacaktır (Buzan, Wæver ve de Wilde,1998: 21; Waever, 2003: 9). Son olarak da alımlayıcı kitlenin olağandışı önlemlerin alınmasına ikna olarak bu önlemlere rıza göstermesi gerekir (Buzan, Wæver ve de Wilde,1998: 25). Bu süreç, güvenikleştirme yaklaşımında başarılı güvenikleştirme olarak adlandırılır (Buzan, Wæver & de Wilde,1998: 26). Ancak güvenikleştirme her zaman başarıya ulaşmaz. Ancak başarıya ulaşmayan güvenikleştirme adımları da kamusal alanda bir takım amaçlara hizmet eder ve sonuçlar doğurur. Bu süreç ileriki sayfalarda ayrıntılandırılacaktır.

Kopenhag Okulu'nun söz edimi kuramı ikinci jenerasyon olarak adlandırılan güvenikleştirme çalışanları tarafından farklı yönlerden eleştiriye tabi tutularak geliştirilmiştir. Balzacq (2005:177) Weaver'in güvenikleştirme yaklaşımındaki söz edimini sadece edimsel söz edimi etrafında kurmasını eleştirir. Ona göre, bu yaklaşım Kopenhag Okulu'nun teorik modeline olumsuz etki etmektedir. Güvenikleştirme yaklaşımı kendi kendine gönderimde bulunan (self-referential) pratiklerdir. Dolayısıyla özneler arası (intersubjective) bir süreç olarak güvenikleştirme modeline aslında aykırı bir durum ortaya çıkmakta ve bu durum "kendi kendine gönderimde bulunan pratikler" yaklaşımını tahrip etmektedir. Sonuç olarak güvenikleştirme aslında bu çıkmazdan edimsel söz edimi ve etki söz ediminin birlikte ele alınmasıyla kurtulabilir. Balzacq, (2005:172) Kopenhag Okulu'nun yaklaşımının aksine güvenikleştirmenin stratejik pratikler içinde (pragmatik) oluştuğunu varsayar. Bu pratikler, içinde bulunulan bağlam, alımlayıcı kitlenin pisko-kültürel yapıları ve söz ediminde bulunan ile dinleyen etkileşiminin sonucunda ortaya çıkan iktidar ilişkilerin şekillendirdiği şartların bir parçasıdır. Bu stratejik ve pragmatik eylem söylemi, bazı özellikleri itibariyle söz ediminden farklıdır. Eğer stratejik eylem söylemi, belirli bir amaca ulaşmak için ikna ve çeşitli yapay söylemler (meteforlar, duygular, klişeler, jestler, hatta yalanlar) düzeyinde etkili ise, kültür bağlam ve aktörlerin gücü ne olursa olsun bunun değeri işlevseldir. Balzacq burada konuşma edimini "evrensel pragmatik"; stratejik edimi "pragmatik"³ olarak ele alarak, ilkinin belirli temel prensipler ve kurallar

---

³Pragmatik kavramının söz edimleri kuramında ifade ettiği anlamı vurgulamak gerekmektedir. Bu anlamda, pragmatik, dilin bağlam (context) içerisindeki kullanımını açıklayan sistematik bir yöntem olarak söz edimi (speech acts) kuramında kullanılan bir yöntemidir. Yani bir anlamda dilin semantik anlamının ötesinde dilsel bağlam içerisinde inceler. Anlamın bağlam içerisinde incelenmesi bir anlamda niyetlenen edim söz gücünü (intended

etrafında iletişimsel eylem temelinde işlediğini, ikincisini ise, daha çok amaca ulaşmak için dilin çeşitli fonksiyonlarını kullanmakla ilgili olduğunun altını çizer. Konuşma ediminin başarısı iletişimsel eylem kuramına uygun olarak hareket edip etmeme ile doğrudan ilgilidir. Dolayısıyla güvenlik politikasının açıklanmasında yeterli değildir. Bu bağlamda, pragmatik söylem tekniklerinde, güvenikleştirici aktör sunulan duruma uygun olarak kamuoyunun duyguları kışkırtma ya da yatıştırma süreçlerinde etkili olabilmektedir. Balzacq (2005:193), güvenikleştirmenin güçler arasında uyumlu bir bağlantı ile oluştuğunu, dolayısıyla kendi kendine gönderimde bulunan bir süreç olmadığını belirtir. Bunun nedeni de, her güvenikleştirmenin geçmişte meydana gelen önemli olaylar dizisi ve bu olayların arasındaki etkileşimler arasında ortaya çıkan tarihsel süreçlerden meydana gelmesidir. Çünkü bu durum güvenikleştirme için etkili bir gerekçe oluşturur.

Güvenikleştirme karmaşık nedenlerin sonucunda ortaya çıktığından dolayı, güvenikleştirmenin ortaya çıkmasını tek başına konuşma edimi ile açıklamak süreç üzerinde etki eden diğer önemli unsurların gözden kaçırılması sonucunu doğurur. Sadece konuşma edimi temelinde inşa edilen güvenikleştirmenin, güvenikleştirme adımı açısından problemlidir. Dil, sadece anlam üzerinden bir sonuç ürettiği için, güvenikleştirme açısından konuşma ediminin öne çıkarılması bazı alanlarda sorunludur (McDonald, 2008:568). Bunlardan ilki, görüntü ve görsellik üzerinden inşa edilen güvenikleştirmedir. İkincisi ise, bürokratik pratiklerin ve fiziksel eylemlerin güvenikleştirme adımlarından dışlanmasıdır. Birçok yazar görüntü ve görselliğin güvenikleştirilmenin inşa edilmesinde merkezi önemine değinmişlerdir. Örneğin Williams (2003) 11 Eylül'de Dünya Ticaret Merkezi'ne yapılan saldırı ile birlikte televizyon görüntüsünün Amerika'nın tehdit ve güvenlik algılamasında baskın bir yer edindiğine değinir. Möller (2007), yine 11 Eylül sonrası Irak'taki görüntülerin Amerikan toplumunun güvenlik algısının üretilmesinde ki etkisine değinir. Hansen (2011) İslam Peygamberi Hz. Muhammed'in karikatürlerinin Danimarka gazetelerinde çizilmesinin oluşturduğu görsel sunumun güvenikleştirme yönüne değinmiştir.

---

illocutionary) anlamına ulaşmak içindir. Yani örtük (implicit) anlamların açığa çıkarılması ile ilgilidir (bkz. More, <http://www.universaltteacher.org.uk/lang/pragmatics.pdf>)

Güvenlikleştirme çerçevesinin klasik uyarlanmasında siyasi liderlerin tehdit söylemi ve dizaynı üzerinde durulurken; görsel simgelemede güvenlikleştirici aktör artist ve medyadır. Görsellik sunumunun güvenlikleştirme çerçevesine dahil edilmesi durumunda, devlet elitlerinin merkezi öneminin sorgulanması gerektiğini belirten McDonald (2008:569) “amaçlanmış (intentionality) rolün” bu durumda çok önemli olduğunu belirtir. Güvenlikleştirmenin varoluşsal tehdit karşısında alınacak olan acil önlemlerin “meşrulaştırma yönü” (Buzan, Wæver ve Wilde,1998: 21; Weaver, 1995: 63) düşünülürken, Kopenhag Okulu’nun güvenlikleştirme yaklaşımın “son derece bilinçli bir stratejik eylemin” sonucu olduğunu altını çizer. Bu açıdan bakıldığında görsel imajın sunumunda stratejik aktörlerin konumunun acil önlemlerle ilgili yönünün tam uymayabileceğini belirtir. Çünkü görselliğin anlamı belirsizlik içerdiği için onun vermek istediği anlamdan uzaklaştırmadan kontrol etmek zordur (McDonald, 2008:570).

Kopenhag okulunun sınırlılıklarını diğer önemli unsuru olan bürokratik pratiklerin ve fiziksel eylemlerin güvenlikleştirme adımlarından dışlanması hususu Paris Okulu’un güvenlik yaklaşımın önemli unsurlarından biridir. Okulun temsilcilerinden Didier Bigo (2002: 65) güvenliğin konuşma ediminin dışında, “sık sık uygulanan bir dizi rutinleşmiş pratiklerle” birçok sorun alanında inşa edilebileceğini ve uygulanabileceğini belirtir. Bu durumda güvenlik pratikleri özel bir alanda var olur. Güvenlik profesyonelleri olarak adlandırılan özel bilgiye sahip güvenlik aktörlerince dizayn edilir. Böyle bir durumda konuşma edimi uygun değildir ve söylem için dış ve iç koşullara da bağlı değildir. Güvenlik pratikleri bu bilgiye sahip olanlar tarafından üstlenilerek uygulanır. Bigo’ya göre güvenliği konuşacak aktörün düşman figürü üzerinde bir söylem üretmek için kapasiteye sahip olması gerekmektedir ve oluşturulan tehdit üzerinde kendi tanımlamasını dayatmalıdır. Güvenlik söyleminin başarılı olması, gerçekte var olan şeylerin özel bir okuması ile güçlendirilen ve desteklenen bir söylemin üretilmesi kapasitesinde olduğu kadar, aynı zamanda aktörün konumu ve sahip olduğu sembolik değer ile de doğrudan ilgilidir. Güvenlikle ilgili güvenlik görevlilerinin ve bürokratlar tarafından yerine getirilen sınır kontrolleri ve gözetim pratikleri bu duruma örnektir. Bu gibi durumlarda konuşma ediminden daha çok, profesyonellerin kendi ağlarında oluşturmuş olduğu güvensizlik yaklaşımları etkilidir (Bigo, 2002: 75-76).

Konuşma edimi üzerinde en önemli eleştirilerden birisi Hansen (2000)'in yaptığıdır. Hansen'e göre, "sessizlik olarak güvenlik" (security as a silence), güvensizlik dile getirilmediği zaman ortaya çıkar. Eğer sorun güvenlik problemi olarak ele alınmaz ise, tehdidin varlığına karşı önlem de geliştirilemez. Hansen, Pakistan'daki kadınlara yönelik namus cinayetleri üzerinden ve kadınlara karşı şiddet konusunu inceleyerek güvenlikleştirme yaklaşımının bazı eksik noktalarına vurgu yapar. Burada sorun güvenlik söyleminde bulunan güvenlikleştirici aktörlerin konumundan kaynaklanmaktadır. Eğer güvenlik söyleminde bulunan aktörler diğer marjinal ya da daha güçsüz aktörlerin sesini bastırırsa güvenlik sorunu olan bir konu gündeme gelemeyecektir. Ya da güçlü aktörlerin bakış açısından bir değerlendirilmeye tabi tutulacaktır. Bu bağlamda, Hansen Kopenhag Okulu'nun güvenlikleştirme yaklaşımında ki güvenlikleştirici aktör olarak "devlet siyasi liderleri," "kurumsallaşmış güçler" (Weaver, 1995: 57; Buzan, Wæver ve Wilde,1998: 32-33) yaklaşımını problemler bulur (Hansen, 2000, McDonald, 2008:574). Eğer, söylemde bulunan marjinal aktörün söylediklerine gereken dikkat gösterilmezse onun söylediği şey marjinalleştirilir ve görmezden gelinir. Kopenhag Okulu için konuşma edimi ve alımlayıcı kitle arasındaki ilişkinin sınırları tam çizilmemiştir. Okul, zaten konuşma edimi yaklaşımını çalışmalarında sürekli olarak yenilemeye ve bir takım özelliklerini belirginleştirmeye çalışmışlardır. Weaver (2003) bu anlamda teorinin tüm yönlerini tartıştığı çalışmasında, "teorinin güçlü, zayıf ve daha da geliştirilmesi" başlığı altında ilk olarak teorinin "içsel problemlerinin devam ettiğini"nin altını çizer. Bu bağlamda, "alımlayıcı kitle" ve "olağan dışı önlemler" kavramlarının daha iyi tanımlanmaya ihtiyacı olduğunu belirterek, teoremin Batılı demokratik siyaset üzerine çokça yoğunlaştığı için mevcut durumunun riskler taşıyabileceğini vurgular. Örneğin alımlayıcı kitlenin "belirli bir halk" ya da "belirli bir insan topluluğu" olması zorunlu değildir. "Parti elitleri" gibi ikna edilmeye gereksinim duyulan gruplar da olabilir. Olağan ve olağanüstü önlemler ve arasındaki ayrımında tam olarak netleşmediğini belirten Weaver, bu anlamda daha çok "güvenlikdışılaştırma" ve "başarısız güvenlikleştirme" ile ilgili ampirik çalışmanın yapılmasının gerekliliğine değinmiştir (Weaver, 2003:26). Geline nokta Okul konuşma edimi ve alımlayıcı kitle arasındaki ilişkide, söz edimlerinin başarısı için "kolaylaştırıcı koşullar" kavramını geliştirmiş ve "ampirik açıdan güvenlikleştirmenin analizi için daha somut bir çerçeve" oluşturmaya çalışmıştır (Sritzel, 2007:363-364).

Kolaylaştırıcı Koşullar (Facilitation Conditions) ve Alımlayıcı Kitle (Audience)

Kolaylaştırıcı koşullar kavramı ile Austin'in söz edimleri kuramının "yerindelik koşulları" kavramından hareket edilse de, Okul'un geliştirdiği, kolaylaştırıcı koşullar Austin'in yerindelik kavramı gibi objektif şartlar taşımaz (Sritzel, 2007:364). Özneler arasındaki ilişki eşit ve simetrik olmadığından dolayı başarılı bir güvenikleştirme, aktörün konumuna göre değişiklik göstermektedir. Güvenlik daha çok "inşa edilmiş bir alan olarak" tanımlandığı için bu alanda aktörler güç konumlarına göre yerleştirilmiştir. Hiç bir aktör alımlayıcı kitleyi, güvenlik ediminin gerekliliği konusunda zorlayamaz ve kabul etmesini garanti edemez. Bununla birlikte, hiç kimse kesin olarak güvenikleştirme gücünü elinde tutamadığı gibi, açıkça güvenliğin alternatif açıklama teşebbüslerinden de dışlanamaz. Dolayısıyla, aktörler "sabit bir analiz noktası" belirleyemez. Ancak, güvenikleştirme pratiklerine bakılarak, güvenikleştirme konusunda kimin az ya da çok imtiyazlı olduğu tespit edilebilir. Bu bağlamda "güvenikleştirme çalışmak bir kavramın güç siyasetini çalışmaktır" (Buzan, Wæver ve Wilde,1998: 31-32). Sonuç olarak, güvenikleştirme "inşa edilmiş bir alan" olduğundan bazı toplumsal aktörler ve şahısların diğerlerine göre güvenliği inşa etmede daha ayrıcalıklıdır. Yani bazı güvenlik sektörlerinde aktörün otoritesinden kaynaklanan bir güvenlik realitesi oluşturma gücü vardır (Williams, 2003; Balzacq, 2005; Vuori, 2008: 70).

Güvenikleştirme çalışmalarının amacı, giderek yükselen bir kesinlikte, güvenikleştirmeyi kimin yaptığını (aktör), hangi konularda (tehditler), kim adına (referent object), niçin, hangi sonuçları meydana getirerek, hangi şartlar altında yapıldığını ve başarılı olup olmadığını açıklamaktır. Güvenlik sorunlarını ortaya çıkaran standartları objektif olarak belirlemek zordur. Ancak güvenlik argümanlarının varsayımlarına, özelliklerine, gelecekle ilgili argümanlarına bakılabilir. Güvenlik teorisi siyasetçilere ve halka güvenlik problemini neyin ürettiğini söylese de, güvenlik nicel olarak ölçülebilen bir olgu değildir. Güvenliğin niteliğinin belirlenmesi siyasetin konusudur. Ancak, bu açıklamalar, tehdidin kendi özelliklerinin çalışılmasını engellemez. Bu özellikler, güvenlik konuşma ediminin kolaylaştırıcı koşulları arasında öncelikli bir yere sahiptir. "Kolaylaştırıcı koşullar, konuşma ediminin başarılı olduğu koşullardır". Ancak bu her zaman konuşma ediminin başarılı olacağı anlamına gelmez

(Buzan, Wæver ve Wilde,1998: 32). Kopenhag Okulu başarılı bir güvenikleştirmenin iç ve dış koşullarını belirlemiştir.

İç koşullar, güvenlik grameri olarak adlandırılmaktadır. İç koşullarda güvenlik söylemi içinde “varoluşsal tehditler, çıkış yolunun bulunmayışı veya muhtemel bir çıkışın olmayışı” gibi dramatik ifadeler bulunmalıdır. Bu ifadelerin bulunması alımlayıcı kitlenin daha kolay ikna edilmesi içindir (Buzan, Wæver ve Wilde,1998: 32). Aktör her zaman güvenikleştirme için kesin kavramsallaştırmalar ve ifadeler kullanmaz bunlara yakın ya da bu kavramları refere edebilecek ifadeleri kullanır (Eriksson ve Noren, 2002). Söz ediminin başarısı için öngörülen dış koşullar iki şekilde ele alınmıştır. Bunlardan ilki, “söz ediminde bulunan güvenikleştirici aktörün sosyal konumu” ile ilgilidir. Güvenikleştiren aktör alımlayıcı kitle üzerinde güvenikleştirme iddiasını benimsemeye yeterli derecede etkiye sahip olabilecek otoriter bir konuma sahip olmalıdır. Bu anlamda bu otoritenin resmi otorite olması şart değildir. İkinci dış koşul ise, tehdit ile ilgili tarihsel koşullardır. Burada objektif olarak var olduğu kabul edilebilen gerçek bir tehdide referans vardır (Weaver, 2003: 14, Buzan, Wæver ve Wilde,1998: 32-33).

Kopenhag Okulu'na göre başarılı bir güvenikleştirme için, güvenikleştirici aktörün tehdidi tanımlaması yetmez. Buna ek olarak alımlayıcı kitlenin de güvenikleştirici aktörün tehdit tanımlamasını kabul ederek acil ve olağanüstü önlemlerin alınması konusunda ikna olması gerekmektedir. Bu anlamda konuşma edimi, güvenikleştirici aktör ile alımlayıcı kitle arasında bir müzakere işlevi görür (Buzan, Wæver ve Wilde,1998: 26, 31) Yani Kopenhag Okulu için güvenikleştirmenin başarılı olması için dinleyici kitlenin iknası olmazsa olmaz şart olarak sunulsa da okul bu konuda da yeterince açıklama sunmamıştır. Ancak Okul'a göre kabul mutlaka medeni bir şekilde olmayabilir, özgür bir tartışma ortamı sağlanmadan düzen, rıza ya da baskıya bağlı olarak gerçekleşebilir. Ama yine de Okul'a göre güvenikleştirme sadece baskı sonucunda olmayacağından mevcut durumunun azda olsa tartışılmaya ihtiyacı vardır (Buzan, Wæver ve Wilde,1998: 23; C. Williams, 2003: 523).

Belirli bir alımlayıcı kitle belirli bir sorunun güvenlik sorunu olduğu yönünde aktörle aynı düşüncüyü paylaşmasına rağmen alımlayıcı kitle olağanüstü önlemlerin alınması için aktörle mutabık olmayabilir. Roe'ya göre (2008: 618-621) böyle bir sonucun çıkması başarısız bir

güvenikleştirme girişimi olarak değerlendirilemez. Çünkü bu durumda alımlayıcı kitle sorunun güvenlik sorunu olarak ele alınmasını reddetmemektedir. Fakat bu durum aynı zamanda başarılı bir güvenikleştirme olarak da ele alınamaz. Çünkü sorun özneler arasında aynı sonucu üretebilecek bir yaklaşımı geliştirmemiştir. Böyle bir durum için Roe, güvenikleştirmenin tanımlama aşaması (stage of identificiation) ve mobilizasyon aşaması (stage of mobilization) olarak ikili bir ayrıma gitmektedir.⁴ Bu ayrımı da Collins (2005)'e atıfla açıklamaktadır.

Collins'e göre, (2005: 572-573) güvenikleştirici aktörler, alımlayıcı kitleyi varoluşsal tehdidin varlığına ikna ettiğinde olağanüstü önlemlerin uygulamaya geçmesi olağandır. Alımlayıcı kitle, elitlerin açıklamalarını kabul ettiğinde güvenlik sorunu meydana geldiği halde olağanüstü önlemlerin uygulanmasında mutabık olmayabilir. Çünkü sorunun siyasi süreçler yoluyla çözülebileceğine inanmaktadır. Sorun hala siyasi alandadır ve sonuçta da güvenikleştirilmemiştir. Yani olağanüstü önlemlerin uygulanması için ön şart sorunun güvenlik sorunu olarak tanımlanmış olması gerekmektedir. Ama sorun güvenlik problemi elitler tarafından tanımlandıktan sonra o konuda acil önlemin alınıp alınmaması süreci ikinci bir adımı gerektirmektedir. Yani alımlayıcı kitle sonradan devreye girmektedir.

Kopenhag Okulu'nun alımlayıcı kitle konusundaki görüşleri muğlaklıklar içermektedir. (Weaver 2003: 26). Waever'e göre "ilke olarak alımlayıcı kitle halk ya da insanlar olmak zorunda değildir". Yine Hansen'e (2000: 289) göre, alımlayıcı kitle tüm nüfusu içine alan bir kavram olmak zorunda değildir. Örneğin, demokratik olmayan ülkelerde güç elitleri ile sınırlı olabilir. Gromes ve Bonocker'e (2007: 7) göre, demokratik sistemlerde olağanüstü önlemlerin alınmasına karar verecek olan alımlayıcı kitle, halk adına karar veren parlamentodur. Ancak otoriter sistemlerde, ilgili alımlayıcı kitle, cunta, kriz komitesi ve diktatör

---

⁴Roe, bu tezini şu örnek üzerinden kurar: Örneğin 2003 yılında ABD'nin Irak'a müdahalesi sürecinde İngiliz hükümetinin savaş konusundaki tutumu bu anlamda iyi bir örnek olarak karşımıza çıkmaktadır. Irak'ın kitle imha silahlarına sahip olduğuna yönelik tehdit söylemi aslında hem güvenikleştirici aktör (Tony Blair Hükümeti) hem de alımlayıcı kitle (geniş İngiliz halk kitleleri) arasında kurulmuş olmasına rağmen, ancak bu durum Tony Blair Hükümeti'nin Irak'a dönük olarak alacağı acil önlemleri meşrulaştırmaya yetmemiştir. Genel halk kitleleri Saddam Hüseyin rejiminin dünya güvenliği için tehdit olduğu hususunu genel olarak kabul etmektedir (tespit aşaması-stage of identificiation), ancak Irak'ta Saddam yönetimine karşı askeri kuvvet kullanma konusunda hükümetle aynı fikirde değildir (mobilizasyon aşaması-stage of mobilization). Burada acil önlemlerin hayata geçirilmesi için parlamentoda hem iktidardaki İşçi Partisi milletvekillerinin hem de muhalefet partilerinin aynı görüşte olması gerekmektedir. Ancak Blair Hükümeti Aralık 1998'de halkın onayı olmadan (dolayısıyla parlamentonun) (Roe, 2008), Irak'a ABD'nin müdahalesine katılmıştır.

olabilir. Balzacq'a (2005: 185) göre, alımlayıcı kitle, "istenen hedeflere ulaşılmasında doğrudan nedensel bağa sahip olan birim" olabilir. Vuori, (2008:72) alımlayıcı kitle ile ilgili daha geniş bir perspektif sunar. Alımlayıcı kitle her zaman halkın tamamı olmaz, merkeze göre farklılaşmış bir grup olabilir, ya da alımlayıcı kitle sosyo-politik şartların üretmiş olduğu sosyal ve kültürel ortama bağlı olabilir. Güvenikleştirme ediminin farklı türlerinde güvenikleştirmenin hizmet ettiği amacın fonksiyonuna göre alımlayıcı kitle değişebilir. Bazı güvenikleştirme edimi, biz ve öteki anlayışını yeniden üreterek, sistemin sürekliliğine hizmet eder. Burada güvenikleştirmenin alımlayıcı kitlesi oldukça genel ve kapsamlı olabilir. Bazı kriz zamanlarında güvenikleştirme süreci elitler arası alımlayıcı kitleye kısıtlanabilir. Bu durumlarda güvenikleştirme argümanı belirli bir söylem çerçevesinde direk alımlayıcı kitleye dönük olabilir. Dolayısı ile alımlayıcı kitle her bir ampirik analiz için spesifik olarak tanımlanabilir.

Güvenikleştirme Analiz Birimleri

Güvenlik için söz edimi yaklaşımında, güvenlik içine dahil olan üç anahtar kavramdan bahsetmek gerekmektedir. Bunlardan ilki, "varlığı/bekası tehdit edilen ve meşru beka iddiasına sahip objeler" olarak tanımlanan "referans nesnelere"dir (referent object-güvenliğine kastedilen obje). İkincisi, "bir objenin varlığına yöneltilen olağanüstü bir tehdit bulunduğunu ilan ederek sorunları güvenikleştiren birim" olarak tanımlayabileceğimiz, "güvenikleştirici aktörler"dir (securitizing actor). Üçüncüsü ise, sektörlerin dinamiklerini etkileyen aktör olarak ele alabileceğimiz "fonksiyonel aktörler"dir. Fonksiyonel aktör, güvenikleştirici aktörün kararlarına önemli derecede etki eden aktörlerdir (Weaver 2003:11-12; Buzan, Wæver ve Wilde,1998: 35- 36).

Güvenliğine kastedilen obje geleneksel olarak devlet ve daha gizli biçimde de ulustur. Devlet için beka "egemenlik", bir ulus için "kimlik" ile ilgilidir. Güvenlik eylemi genellikle bir topluluğun adına ve ona referans için alınır (Buzan, Wæver ve Wilde,1998: 36). Özellikle kimlik üzerinden tanımlanan beka sorununda, toplumsal kimlik olgusu da ön plana çıkar. Böylece, toplumsal güvenlik, kolektif kimlik oluşumunun dinamiğini, yapısını ve kökenini ve kimlik ile çıkar arasındaki ilişkiyi dikkate alır (Krause ve Williams 1996:243). Sosyal kimlik en temelde "bir şeyin" güvenliğini toplumsal kimlik yoluyla tanımlamak için "biz" duygusunun oluşturulmasına imkân verir, bu açıdan bakıldığında

devletlerin kimliği basit bir Şekilde değil, tehditlerin güvenlikleştirilmesi ve bu tehditler iÇin uygun karşılıkların verilerek güvenlikleştirilmiş tüm pratiklerin toplamından inşa edilir (Weaver, 2008).

Güvenliğine kastedilen objenin ne olduğunun belirlenmesinde “kapsam ve boyut” önemli bir etkindir. Bu bağlamda Okul, sistemin mikro ucunda olan bireyler ve kŐk grupların kendileri ile ilgili güvenlik meşruiyetini sağlamalarının zorluğuna dikkati Őekerler. Őnk kendi güvenlikleri iÇin kendileri konuŐacađından, Çok az kiŐi bunları dinleyecektir. Aynı zamanda sistem düzeyi iÇinde güvenlik meŐruiyetinin sağlanmasında gŐlkler bulunmaktadır. Sistemin bu ucunda geniş kitleler olacağı iÇin bu kitleleri ikna etmek zorlaşacaktır (Buzan, Wæver ve Wilde, 1998: 36).

Weaver’e göre, güvenlik “sadece spesifik bir konumdan kurumsal bir sesle ŐeŐkinler” tarafından dile getirilir” (Weaver, 1995:57). “Bir devlet, belirli bir gelişmeyi bir güvenlik meselesi olarak adlandırdığında son kertede her zaman ve onun ŐeŐkinlerince tanımlanacak olan özel bir hak iddia edilir” (Weaver 1995: 57). Kaliber (2005: 38) bu durumu aktörün kimliği bağlamında, “söylemsel edimsel bir sreŐ ve/veya politik bir müdahale olarak” güvenlikleştirmenin “bir yönetim teknolojisi olarak” araŐsallaŐtırılması olarak niteler.

Her ne kadar teori güvenlikleştirici aktörleri Çok detaylı inceleme de genel olarak, siyasi liderler, bürokratlar, hükümet yeleri, lobiler, baskı grupları ve bunlar adına konuşma edimini gerŐekleŐtirecek aktörler olarak tanımlanmıŐtır (Buzan, Wæver ve Wilde, 1998: 40). Güvenlikleştirici aktör, bir anlamda alımlayıcı kitle üzerinde etki ederek başarılı bir güvenlikleştirme gerŐekleŐtirme kapasitesi olan aktörler olarak da genellenebilir (Hansen, 2000: 289). Güvenlikleştirme adımına karar veren aktör bazı durumlarda halk iŐinden bir takım gruplar, halkın yönlendirilmesi ve harekete geÇirilmesi iÇin güvenlikleştirme adımı iÇin aktör görevini görse de, güvenlikleştirme adımı iÇin baŐat aktör hükümetlerdir. Hkmetlerin ayrıcalıklı bir durumda olması diğer aktörlere nazaran alımlayıcı kitleyi etkilemesinde hkmetlere üstün bir avantaj sağlar. Yani diğer aktörleri de yönlendirir ve etkiler. Bu durum otoriter rejimlerde özellikle bilginin yayılması sürecinde yönetici eliti kontrol iÇin aÇık bir alan sağlar. Medyanın hükümet tarafından kontrol edilmesi, güvenlikleştirici elitin güvenlikleştirme adımının alımlayıcı kitle tarafından sorunun eleştiri süzgecinden geŐirmeden kabul etmesini

sağlamakla kalmaz, aynı zamanda, eğer mevcut ise, alternatif aktörlerin sorunlar üzerindeki görüşlerinin açıklanmasında da çok az bir fırsat sunar. Ticaret birlikleri gibi bazı örgütler insanları etkilemede ayrıcalıklı bir konuma sahip olabilir (Collins, 2005: 570-573).

Sivil toplum ve güvenlikleştirme üzerine yapılan çalışmalarda (Gromes ve Bonocker 2007; Bonocker, Braun ve Groth 2009, Kaliber ve Tocci, 2010) sivil toplumların güvenlikleştirme ile ilgili konumları incelendiğinde sivil toplumun önemli bir güvenlikleştirici aktör olarak rol oynadığı sonucuna varılmıştır. Bu bağlamda, sivil toplumun güvenlikleştirme süreçlerinde oynadığı rolle ilgili Gromes ve Bonocker (2007: 11) bazı hususların altını çizerler. Sivil toplum, varoluşsal tehdit için olağanüstü önlemlerin alınmasını iddia edebilirler. Yine alımlayıcı kitlenin bir parçası olarak “panik siyaseti”ni destekleyebilirler ya da karşı çıkma çağrısı yapabilirler. Acil önlemlerin uygulanmasında “kötü sivil toplum” ya da “sivil toplum özelliği göstermeyen toplum olarak” rol oynayabilir.

Kopenhag Okulu güvenlik anlayışı “devlet egemen” güvenlik anlayışından daha çok “devlet merkezli” bir güvenlik yaklaşımına sahiptir. Çünkü devletin güvenliği kadar toplumlarında güvenliğini de güvenlik konusu yapmışlardır. Onlara göre “güvenlik rekabet halindeki aktörlerin alanıdır”. Ancak, tehdit edilen aktör bağlamında devletin ayrıcalıklı bir yeri vardır (Açıkmeşe, 2008: 198). Okul, bununla birlikte, devletin yanında toplumun, bireyin de güvenliği tehdit edilen objeler olarak ele almış hatta “güvenlikleştirici aktörler tehdit edilen obje olarak her şeyi inşa edebilirler” yaklaşımını benimsemiştir. Okul ilke düzeyinde her şeyin güvenliğinin tehdit edilebileceğini belirtmiş, ancak pratikte ise başarılı güvenlikleştirilen aktörlerin çoğunun sınırlı topluluklar (limited collectivities)⁵ ve devletler olduğuna işaret etmiştir (Buzan, Wæver ve Wilde,1998: 36-37).

Meşruluk Sağlama ve Güvenlikleştirme

Weaver (1995: 55) güvenlikleştirmeyi, bir sorunun güvenlik sorunu olarak tanımlanması varoluşsal bir tehdidin, özeneler arası bir kurulumu yoluyla, (aktör ve alımlayıcı kitle), aktörler tarafından olağanüstü

---

⁵ Okul sınırlı topluluklara Huntington'un öngördüğü anlamda medeniyetleri örnek verir (Buzan, Wæver ve Wilde,1998: 36)

önlemlerinin alındığı sürecin “meşrulaştırılması” olarak tanımlarken, güvenikleştirmenin meşruluk sağlama yönüne dikkat çeker. Husymans (2000:2007) güvenlik politikalarının ait olduğu aracın özel bir politikası bağlamında tehdit söylemi ve güvenlik pratiklerinin siyasi önemlerini belirginleştirmeye yönelik ve insanların belirli bir siyasi topluluğa bağlanma kapasitesini hızlandırmak amacını taşıdığını belirtir. Dolayısıyla, tehdit somutlaştırıldığı ölçüde siyasi iktidarın pozisyonun yerleşmesine ya da karşı çıkılmasına bir gerekçe oluşturduğunun altını çizer. Bu bağlamda örneğin, ulusal güvenlik söylemi hatta ideolojisi istisnasız tüm tarihsel örneklerde toplumsal kültürel farklılığı bastırmaya yarayan ideolojik meşruiyet aygıtlardan birisi olmuştur (Walker,1990: 5). Meşruiyet hem demokratik hem de demokratik olmayan kurumlarda, siyasal kurumların ve hükümetlerin düzeni sağlamaları ve bekayı sağlamak için, bu ister zorlama ister ikna etme ile olur, önemli bir araçtır (Wiberg, 1988:120’den aktaran Vuori, 2008: 68). Demokratik devletler özellikle iç meselelerini bir güvenlik tehdidi olarak tanımlayarak güvenikleştirdiklerinde meşruiyet krizi ile ortaya çıkan durum demokratik süreçlerin altını oymaktadır. Çünkü bu tip bir güvenikleştirme devletin iç kırılganlıkları ve özellikle askeri kurumlara iç siyasette ağırlıklı bir rol verilmesinden kaynaklanmaktadır (Savvides, 2000: 56)

Kopenhag Okul’u güvenikleştirme kuramı, genel olarak liberal demokratik siyasetin işlediği yerlerde (Buzan, Wæver ve Wilde,1998: 24) açıklayıcı bir model olarak sunulsa da aslında demokratik olmayan ya da demokratikleşme sürecindeki siyasal sistemlerde de açıklayıcı olmaktadır (Aradau, 2006: 39). Bu bağlamda Okul temsilcileri bu yönde yapılan eleştirilere referans vererek bir anlamda eleştirileri kabul etmişlerdir (Weaver, 2003; Buzan ve Waever 2009). Otoriter sistemlerde “normal siyasetin” işleyişi, muhalefetin bastırılmasından, ordunun etkili olması gibi nedenlerden sorunlu olduğu için çoğu zaman güvenikleştirici aktörlerin belirlenmesi ve güvenikleştirmenin ampirik olarak başarılı olup olmadığını belirlemekle ilgili zorluklar bulunmaktadır. Ancak, güvenikleştirme yoluyla meşruiyet alanlarının nasıl oluştuğu, resmi programların analizi, hukuk ve yönetmeliklerin incelenmesi ve analiz edilmesi yoluyla belirlenebilir (Holm, 2004:219-220). Bu sistemlerde, meşruiyet argümanları genelde siyasi düzenin ideolojik dayanaklarını güçlendirmek için kullanılır. Güvenikleştirmenin meşruiyet argümanları, önemli ölçüde kurumların yapısının doğasını tanımlar ve problemlerin

ifade edilmesinde ve çözüm önerilerinde kullanılacak dili belirler. Toplum tarafından kabullenilmeyen meşrulaştırma fonksiyonu meşruiyet argümanına hizmet etmez. Ama yine de bu meşrulaştırma girişimleri siyasi süreçlerin sonuçlarına etki etmede önemli rollere sahiptir. Güvenikleştirme söylemleri çok güçlü olduğu durumlarda onun etkileri hemen yok olmaz. Özellikle otoriter söylemlerle güvenlik inşası otoriter sistemlerde de güvenlik realiteleri oluşturur (Vuori, 2008: 71).

Güvenikleştirme siyasi ve sosyal bir edimdir ve belirli şartlar tarafından uygunluk gerekir. Ne dil anlamında ne de sosyal olarak güvenikleştirmenin gerçekleşme şartları tam olarak belirlenmemiştir. Güvenikleştirmenin başarısı baştan garanti edilemez. Hem dilsel hem de sosyal uygunluk şartları gerekli olsa da fakat hiçbirisi başarılı bir güvenikleştirme için yeteli değildir. Waever, (1995: 55) güvenikleştirmenin tek formunu gelecekte yapılacak edimleri meşrulaştırma olarak ele alır. Ancak Vuori (2008: 76-99) buna ek olarak güvenikleştirmenin dört farklı yönünden bahseder. Bunlardan ilki, güvenikleştirme herhangi bir sorunu güvenlik ajandasına yerleştirmek içindir. İkincisi, güvenikleştirme ediminin caydırıcılık etkisi yoluyla tehdidin önlenmesi için olabilir. Üçüncüsü, geçmişteki edimleri meşrulaştırmak içindir ya da sorunun güvenlik statüsünü yeniden üretmek içindir. Dördüncüsü, güvenikleştirme kontrol içindir.

Güvenikleştirme çeşitli siyasi amaçları gerçekleştirme için kullanılabilir. Bu durumda, güvenikleştirme konuşma ediminin her bir aşaması, ya da güvenikleştirme adımı, başlangıçta iddia, uyarma ve talep gibi farklı konuşma edimlerinden oluşur. Hazırlayıcı ve diğer şartlar ise farklılaşabilir. Ayrıca güvenikleştirici aktörler de çeşitli olabilir. Konuşma edimini gerçekleştiren güvenikleştirici aktör her zaman devlette iktidar olmayabilir. Resmi otoritenin dışındaki insanlarda belirli bir amacı gerçekleştirmek için yeterli bir sosyal sermayenin sağlanmasına yönelik (kamuoyunun oluşturulması için) güvenikleştirme konuşma ediminde bulunabilirler (bkz. Bourdieu, 1991). Böyle bir amaçla, herhangi bir sorunu karar vericilerin gündemine yerleştirebilirler. Yani konuşma ediminin burada amacı, tehdidin aciliyetine alımlayıcı kitleyi ikna ederek bir takım sorunları, gündemdeki diğer sorunların önüne geçmesini sağlamak ve karar vericilerin gündemine yerleştirmektir. Bu tip bir güvenikleştirmede güvenikleştirici aktör, akademisyenler, siyasetçiler,

gazeteciler gibi gruplardan oluşabilir. Alımlayıcı kitle de karar vericiler ya da devletin kurumlarından oluşabilir (Vuori, 2008: 76-79).

Weaver (1995: 55) tarafından, benimsenen gelecek edimleri meşrulaştırmak için olan güvenikleştirmede alımlayıcı kitle, aktörün eylemlerinin siyasal meşruiyetini değerlendirici konumundadır (seçmenler, gazeteciler çıkar grupları vb.). Güvenikleştirici aktör siyasi olarak karar vericilerden ya da karar vericiler adına hareket eden aktörlerden sorumludur. Bu tip bir güvenikleştirmenin amacı, yapılan işlerin temize çıkarılmasının sağlanmasıdır. Eğer meşruiyet sağlanmazsa bir sonraki yapılacak olan eylemler için şartların oluşması güçleşecek, insanların ikna edilmesi zorlaşacaktır. Böyle bir durum oluştuğunda yeni sürecin senaryosu farklılaşacak ve sonuçta olağanlaşacaktır.

Güvenlik söylemi, meşruluk sağlamada ya da iddia edilen tehdidin bertaraf edilmesi için belirli bir eylemin yapılmasını amaçlayamayabilir. Fakat güvenikleştirme ediminin caydırıcılık etkisi yoluyla tehdidin önlenmesi söylemini kullanabilir. Burada güvenikleştirme, gelecekte ki muhtemel edimler için uyarı işlevi görür. Dolayısıyla gelecekte güvenlik aktörünün olmasını istemediği durumlar önceden engellenmiş olur. Bu durumda, belirli özel bir prosedürün uygulamaya konulmasına ihtiyaç duyulmayabilir. Burada güvenikleştirici aktör resmi bir pozisyona sahip olmak zorundadır veya resmi pozisyona sahip olan aktörleri *de facto* olarak kontrol edebilmelidir. Bu durumda, güvenikleştirme bilfiil tehdidin kendisiyle hedeflenir ki burada alımlayıcı kitle diğer devletler, ayrılıkçı gruplar ya da protestocular gibi tehdit olarak sunulan unsurların kendisidir (Vuori, 2008: 79-83).

Güvenikleştirme bazı durumlarda geçmişte yapılan eylemlerin meşruiyetini sağlamak için kullanılır. Güvenikleştirmeyi yeniden üretmek ve belirli bir algı oluşturularak mevcut durumun devam etmesi sağlanır. Günlük politikaların çoğu zaman ötesine gidilerek belirli meşruiyet alanları yaratılır. Alımlayıcı kitle siyasal meşruiyetin değerlendiricilerdir. Edimsel amaç burada, normalde meşru olarak algılanmayabilecek durumların belirlenip ona göre hareket noktası oluşturmaktır. Güvenikleştirmenin yeniden üretilmesinde insanlara önceki durumlar hatırlatılır. Buna ek olarak yeni güvenikleştirmeler için geçmişten gerekçe devşirilir. Edimsel hareket noktası iddia ve uyarı ile

birlikte belirli açıklamaları da içermesi gerekmektedir (Vuori, 2008: 83-88).

Güvenlik kontrolün bir aracı olarak kullanıldığında gelecek için güçlü önlemler ve katı disiplinin tanımlanması ve öncelenmesinde kullanılabilir. Bu güvenlikleştirme yönteminde amaç, güvenlikleştirici aktörün direktiflerine uymak için edimsel bir etki oluşturmaktır. Alımlayıcı kitle burada güvenlikleştirici aktörün otoritesi altındadır. Örneğin parti üyeleri, devletin vatandaşları bu kategoride sayılabilir. Burada alımlayıcı kitleye güvenlikleştirici aktörün yapılmasını istediği ve istemediği eylemlerin gösterilmesi de amaçlanır. Güvenlikleştirici aktörün resmi yetkisinin yanında direktifleri için nedenlerinin de olması gerekir (Vuori, 2008: 88-93).

Sonuç Yerine

Kopenhag okulunun güvenlik yaklaşımının özünü oluşturan güvenlikleştirme kuramı, günümüzde çok geniş alanlardaki sorunların açıklanmasında bir model olarak kullanılmaktadır. Bu bağlamda güvenlikleştirme teorisi ve Kopenhag Okulu'nun yaklaşımları birçok farklı açıdan eleştiriye uğramıştır (McSweeney, 1998, 1999; M. Williams, 1998; M.C. Williams, 1998, 2003; Hansen, 2000, 2011; Bigo, 2000; Huysmans, 1998, 2002, 2006; Knudsen 2001; Aradau 2004; Balzacq 2005, 2006; Stritzel, 2007, McDonald, 2008; Vuori, 2008; Açıkmeşe, 2008). Bu eleştirilerle birlikte güvenlikleştirme kuramı bir çok ampirik çalışmaya uygulanmıştır. Bunların başlıcaları, göç ve azınlık hakları (Huysmans, 1995, 2000; Roe, 2004; Sasse, 2005; Matti, 2006; Ibrahim, 2005; Boswell, 2007. Balzacq 2008), Ceyhan ve Tsoukala 2002) terörizm ve ulus ötesi suçlar (Emmers, 2003; Karyotis, 2004; Kelstrup, 2004; Balzacq, 2008, Abrahamsen 2005), sağlık ve AIDS ile ilgili konular (Elbe, 2006; Kelle, 2007; Sjöstedt 2008; Davies, 2008), kalkınma ve insan güvenliği (Buur, Jensen ve Stepputat 2007; Floyd 2007), demokratik olmayan ülkelerdeki uygulamalarla ilgili konular (K. Williams 2003; Vuori 2008), belirli özel konularla bağlantılı çeşitli bölgesel ve küresel uygulamalar örneğin insani yardım kuruluşları (Vaughn, 2009) Kırgızistanve toplumsal güvenlik (Wilkinson 2007), Cezayir'de rejim ve İslam'ın güvenlikleştirilmesi (Holm, 2004), Kanada'da kamu politikalarının güvenlikleştirilmesi (Murphy, 2007),Malezya'da azınlıkların eğitim sistemi, (Hughes 2007) ve özellikle 11 Eylül sonrası İslam dinin tehdit olarak algılanması ile ilgili

konular (Kaya, 2010; Cesari, 2009; Archer, 2009; Bilici, 2010) öne çıkanlardır.

Türkiye ile ilgili güvenlikleştirme çalışmalarına baktığımız zaman güvenlikleştirme teorisinin uygulamalarında eksiklikler olsa ve teorinin çok genel varsayımları kullanılsa da bir takım çalışmalar karşımıza çıkmaktadır. Bu çalışmalardan dış politika ile ilgili olarak, güvenlikleştirilmiş bir alan olarak Kıbrıs'ın dış politika bağlamında ele alınması (Kaliber, 2005) ve Suriye ve İran'ın Türkiye ile ilişkilerinin güvenlikdışlaştırmasını (Aras ve Karakaya Polat, 2008) dış politika bağlamında inceleyen uygulamalardır. Bilgi'nin Türkiye'deki güvenlik yaklaşımını güvenlikdışlaştırmadan daha çok güvenliği konuşma bağlamındaki makalesi (Bilgin, 2007) ve laikliği güvenlik politikası çerçevesinde incelediği çalışmalar (Bilgin 2008a ve 2008b) güvenlikleştirme siyaset bağlamı çalışmalarıdır. Kardeş'in (2005) "bir yönetim mantalitesi olarak güvenlik" başlıklı doktora tezi ve Türkiye'de laiklik ve güvenlik (2009), Savvides'in (2000) Türk modernleşmesini güvenlikleştirme ve meşruiyet krizi bağlamında ele alan çalışması, Cebeci'in (2007) Avrupa Birliği'nin Türkiye'deki demokratikleşmeye etkisini güvenlikdışlaştırma bağlamında incelediği makalesi, Tank'ın (2009) asker siyaset ilişkisini güvenlikleştirme ve güvenlikdışlaştırma açısından ele aldığı çalışmaları, Özcan'ın (2006) Türk siyasal rejiminin güvenlikleştirilmesine yönelik çalışması Türkiye'de güvenlikleştirme-demokratikleştirme bağlamında yapılan çalışmalardır. Ayrıca, Kürt Sorunu (Kaliber and Tocci 2010), 2007 Ak Parti Politikaları bağlamında Kürt sorunu ve İslam (Karakaya Polat, 2008, 2009), başörtüsü (Tok, 2009) ve Türkiye'nin güvenliği bağlamında tarih ve coğrafyanın güvenlikleştirilmesi (Aydın, 2003) de Türkiye'de, güvenlikleştirme bağlamında ele alınan diğer konulardır. Özellikle Türkiye bağlamında yapılan güvenlikleştirme kuramını kullanan çalışmalar, Kaliber (2005) ve Özcan (2006) dışında, genelde güvenlikleştirme teorisinin kavramsal çerçevesini kullanan çalışmalardır.

Kaynakça

ABRAHAMSEN, Rita (2005) "Blair's Africa: The Politics of Securitization and Fear", *Alternatives*, Cilt: 30, No:1, ss. 55-80.

AÇIKMEŞE, Sinem Akgül (2008), "Kopenhag Okulu Realist Güvenlik Çalışmalarında Aktör, Tehdit ve Politika: Avrupa Güvenliği Üzerine Bir

Değerlendirme”, *Yayımlanmamış Doktora Tezi*, Ankara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Avrupa Birliği ve Uluslararası Ekonomik İlişkiler Anabilimdalı, Ankara.

ARADAU, Claudia (2004), ‘Security and the Democratic Scene: Desecuritization and Emancipation’, *Journal of International Relations and Development*, Cilt: 7, ss.388-413.

ARADAU, Claudia (2006), Limits of security, limits of politics? A response’, *Journal of International Relations and Development*, Cilt: 9, No:1, ss. 81-90

ARAS, Bülent ve Karakaya Polat, Rabia (2008), “From Conflict to Cooperation: Desecuritization of Turkey’s Relations with Syria and Iran”, *Security Dialogue*, Cilt: 39, Sayı 5, ss. 475-495

ARCHER, Toby (2009), “Welcome to the *Umma*: The British State and its Muslim Citizens Since 9/11”, *Cooperation and Conflict*, Eylül, Cilt: 44, No: 3, ss. 329-347.

ATLANT, Kristian ve Bruusgaard, Kristin Ven (2009), “When Security Speech Acts Misfire: Russia and the Elektron Incident”, *Security Dialogue*, Haziran, 1, Cilt. 40, ss. 333-353.

AYDIN, Mustafa (2003), “Securitization of History and Geography; Understanding of Security in Turkey”, *Journal of Southeast European and Black Sea Studies*, Cilt: 3, No: 2, Mayıs, ss. 163-184.

AYSEVER, R. Levent (2006), “Derrida ve Söz Edimleri Kuramı”, *Cogito*, No 47-48, Yaz-Güz, s. 287-333.

BALZACQ, Thierry (2005), “The Three Faces of Securitization: Political Agency, Audience and Context”, *European Journal of International Relations*, Cilt: 11, No: 2, Haziran 2005, ss. 171-201.

BALZACQ, Thierry (2008), “The Policy Tools of Securitization: Information Exchange, EU Foreign and Interior Policies”, *Journal of Common Market Studies*, Cilt 46, No 1, Ocak, s. 75-100.

BIGO, Didier (2002) “Security and Immigration: Toward a Critique of the Governmentality of Unease”, *Alternatives*, Sayı: 27: 63-92.

BIGO, Didier, (2000) “When Two Become One: Internal and External Securitizations”, Morten Kelstrup ve Michael C. Williams (der.), *International Relations Theory and the Politics of European Integration*, Routledge, Londra, ss. 171-204.

BİLGİN, Pınar, (2003) “Individual and Societal Dimensions of Security”, *International Studies Review*, Cilt: 5, No: 2, Yaz, ss. 203-222.

- BİLGİN, Pınar, (2007) "Making Turkey's Transformation Possible: Claiming 'Security-Speak' not Desecuritization!", *South East European and Black Sea Studies*, Cilt 7, No 4, Aralık, s. 555-571.
- BİLGİN, Pınar, (2008) "The Politics of Security and Secularism in Turkey: From the Early Republican Era to EU Accession Negotiations", Dietrich Jung and Catharina Raudvere, (eds), *Religion, Politics and Turkey's EU Accession*, Palgrave, London, ss.139-156.
- BİLGİN, Pınar, (2008) "The Securityness of Secularism? The Case of Turkey", *Security Dialogue*, Sayı: 9, No: 6, ss.593-614.
- BİLGİN, Pınar, (2010) "Güvenlik Çalışmalarında Yeni Açılımlar: Yeni Güvenlik Çalışmaları" *Stratejik Araştırmalar*, Cilt: 8, No:14, ss. 30-53
- BİLGİN, Pınar, Ken Booth ve Richard Wyn Jones. 1998. "Security Studies: The Next Stage?" *Nação e Defesa*, No: 84, ss. 131-157
- BİLİCİ, Mucahit (2010) "Islam, Migration and Integration: The Age of Securitization", *Contemporary Sociology: A Journal of Reviews*, Mayıs, Cilt: 39, No: 3: ss. 314-315.
- BONACKER, T. Braun, C. ve Groth, J. (2009), "The Impact of Civil Society's Human Rights Articulations on Securitization in Ethno-Political Conflicts. A Qualitative Comparative Analysis", *SHUR Working Paper Series*, 200, <http://shur.luiss.it/files/2009/10/shurwpo2-09.pdf>
- BOOTH, Ken (1997), "Security and Self: Reflections of a Fallen Realist", Keith Krause ve Michael C. Williams (der.), *Critical Security Studies: Concepts and Cases*, Minneapolis: University of Minnesota Press, ss. 83-120.
- BOSWELL, Christina (2007), "Migration Control in Europe after 9/11: Explaining the Absence of Securitization", *Journal of Common Market Studies*, Cilt: 45, No: 3, Eylül, ss. 589-610.
- BOURDIEU, Pierre (1991), *Language and Symbolic Power*, Cambridge, MA: Harvard University Press.
- BUZAN, Barry (1983), *People, States, and Fear: The National Security Problem in International Relations*, Brighton: Harvester Wheatsheaf.
- BUZAN, Barry (2008), "The Changing Agenda of Military Security", Hans Günter Brauch vd. (der.), *Globalization and Environmental Challenges: Reconceptualizing Security in the 21st Century*, Berlin, Heidelberg: Springer-Verlag, ss.553-560.
- BUZAN, Barry and Waever, Ole (2009), "Macrosecuritization and security constellations: reconsidering scale in securitization theory", *Review of International Studies*, Sayı: 35, No:2. ss. 253-276.

BUZAN, Barry, Ole Wæver ve Jaap de Wilde (1998), *Security: A New Framework for Analysis*, Boulder, Londra: Lynne Rienner Publishers.

CEBECİ, Münevver (2007), "The EU's Security Impact on Turkey: Democratization and Desecuritization," Anne Deighton and Gerard Bossuat (eds.), **The EC/EU: A World Security Actor?**, Soleb, Paris.

CESARI, Jocelyne, "The Securitisation of Islam in Europe", http://www.euro-islam.info/ei/wp-content/uploads/pdfs/the_secritisation_of_islam_in_europe.pdf

CEYHAN,, Ayse ve Anastassia Tsoukala (2002), "The Securitisation of Migration in Western Societies", *Alternatives*, Sayı: 27, ss. 21-39.

COLLINS, Alan (2005), "Securitization, Frankenstein's Monster and Malaysian Education," *The Pacific Review*, Sayı: 18, No: 4, ss.565-586.

DAVIES, Sara E. (2008), "Securitizing Infectious Diseases", *International Affairs*, Cilt: 84, No: 2, Mart, ss. 295-313.

ELBE, Stephen, (2006), "Should HIV/AIDS be Securitized? The Ethical Dilemmas of Linking HIV/AIDS and Security", *International Studies Quarterly*, Cilt: 50, No: 1, Mart, ss. 119-144.

EMMERS, Ralf (2003), "ASEAN and Securitization of Transnational Crime in Southeast Asia", *The Pacific Review*, Cilt: 16, No: 3, Ağustos, ss. 419-438.

ERIKSSON, Johan ve Erik Noreen (2002), *Setting the Agenda of Threats: An Explanatory Mode*, Uppsala: Uppsala Peace Research Papers.

FLOYD, Rita (2007), "Human Security and the Copenhagen School's Securitization Approach: Conceptualizing Human Security as a Securitizing Move", *Human Security Journal*, No: 5, Kış, ss. 38-49.

GROMES, Thorsten ve Bonacker (2007), The Concept of Securitisation as a Tool for Analysing the Role of Human-Rights-Related Civil Society in Ethno-Political Conflicts, *SHUR Working Paper Series*, , <http://shur.luiss.it/files/2008/10/shurwp05-07.pdf>.

HANSEN, Lene (2000), "The Little Mermaid's Silent Security Dilemma and the Absence of Gender in the Copenhagen School", *Millennium: Journal of International Studies*, Cilt: 29, No 2, Haziran, ss. 285-306.

HANSEN, Lene (2011), "Theorizing the image for Security Studies: Visual securitization and the Muhammad Cartoon Crisis", *European Journal of International Relations*, Cilt: 20, No: 10, ss. 1-24

HOLM, Ulla (2004), "Algeria: Securitisation of State/Regime, Nation and Islam", Stefan Guzzini and Dietrich Jung (der.), *Contemporary Security Analysis and Copenhagen Peace Research*, Londra: Routledge, ss. 217-228.

- HUGHES, Bryn (2007), "Securitizing Iraq: The Bush Administration's Social Construction of Security", *Global Change: Peace and Security*, Cilt: 19, No: 2, Haziran, ss. 83-102.
- HUYSMANS, Jef (1995), "Migrants as a Security Problem: Dangers of Securitizing Societal Issues", Robert Miles ve Dietrich Thranhardt (der.), *Migration and European Integration: The Dynamics of Inclusion and Exclusion*, Pinter, Londra, ss. 53- 72.
- HUYSMANS, Jef (1998), "The Question of the Limit: Desecuritization and the Aesthetics of Horror in Political Realism", *Millenium - Journal of International Studies*, Cilt: 27, No: 3, Eylül, ss. 569-589.
- HUYSMANS, Jef (1998), "Revisiting Copenhagen: Or, On the Creative Development of a Security Studies Agenda in Europe", *European Journal of International Relations*, Cilt: 4, No: 4, Aralık, ss. 479-505.
- HUYSMANS, Jef (2000), "The European Union and the Securitization of Migration", *Journal of Common Market Studies*, Cilt: 38, No: 5, Aralık, ss.751-777.
- HUYSMANS, Jef (2006), *The Politics of Insecurity: Fear, Migration and Asylum in the EU*, Londra: Routledge.
- IBRAHİM, Maggie (2005), "The Securitization of Migration: A Racial Discourse", *International Migration*, Cilt: 43, No: 5, Aralık, ss. 163-187.
- JUTTILA,, Matti (2006), "Desecuritizing Minority Rights: Against Determinism", *Security Dialogue*, Cilt: 37, No: 2, Haziran, ss. 167-186.
- KALİBER, Alper (2005a), "Securing the Ground Through Securitized Foreign Policy: The Cyprus Case", *Security Dialogue*, Cilt: 36, No: 3, Eylül, ss. 319-337.
- KALİBER, Alper (2005b), "Türkiye'de Güvenlikleştirilmiş Bir Alan Olarak Dış Politikayı Yeniden Düşünmek: Kıbrıs Örneği" *Uluslararası İlişkiler*, Cilt: 2, No:7, Güz.
- KALİBER, Alper ve Tocci, Nathalie (2010), "Civil Society and the Transformation of Turkey's Civil Society and the Transformation of Turkey's Kurdish Question" *Security Dialogue*, Cilt: 41, No: 2, Nisan, ss. 191-215.
- KARAKAYA, Polat, Rabia (2008) "The Kurdish Issue: Can the AK Party Escape Securitization", *Insight Turkey*, Vol: 10, No: 3, ss.75-86
- KARAKAYA, Polat, Rabia (2009) "The 2007 Parliamentary Elections in Turkey: Between Securitization and Desecuritization", *Parliamentary Affairs*, Cilt: 62, No: 1, ss. 129-148
- KARDAŞ, Tuncay (2006), "Security Governmentality in Turkey", *Yayınlanmamış Doktora Tezi*, University of Wales, Aberystwyth, Wales.

- KARDAŞ, Tuncay (2009) “Turkey: Secularism, Islam and EU”, in Tuncay Kardas, Stig Jarle Hansen and Atle Mesoy (eds.), *The Borders of Islam: Exploring Samuel Huntington’s Faultlines, from Al-Andalus to Virtual Ummah*, London: Hurst & New York: Columbia University Press.
- KARYOTIS, Georgios, (2004), “Securitization of Greek Terrorism and Arrest of the Revolutionary Organization November 17”, *Cooperation and Conflict*, Cilt: 42, No: 3, Eylül, ss. 271-293.
- KAYA, Ayhan, (2010), Individualization and Institutionalization of Islam in Europe in the Age of Securitization, *Insight Turkey*, Cilt: 12, No. 1, ss. 47-63
- KELLE, Alexander (2007), “Securitization of International Public Health: Implications for Global Health Governance and the Biological Weapons Prohibition Regime”, *Global Governance*, Cilt: 13, No: 2, Nisan-Haziran, ss. 217-235.
- KNUDSEN, Olav F., (2001), “Post-Copenhagen Security Studies: Desecuritizing Securitization”, *Security Dialogue*, Cilt: 32, No: 3, Eylül, ss. 355-368.
- KRAUSE, Keith ve Michael C. Williams, (1996), “Broadening the Agenda of Security Studies: Politics and Methods”, *Mershon International Studies Review*, Cilt: 40, No: 2, Ekim, ss. 229-254.
- MATTI, Jutila (2006), “Desecuritizing Minority Rights: Against Determinism”, *Security Dialogue*, Cilt: 37, No: 2, Haziran, ss. 167-185.
- McDONALD, Matt (2008), “Securitization and the construction of security”, *European Journal of International Relations*, Cilt: 14, No:4. ss. 563-587.
- McSWEENEY, Bill (1996), “Identity and Security: Buzan and the Copenhagen School”, *Review of International Studies*, Cilt: 22, No: 1, Ocak, ss. 81-93.
- McSWEENEY, Bill (1998), *Security, Identity and Interests: A Sociology of International Relations*, Cambridge University Press, Cambridge.
- McSWEENEY, Bill (1999), *Security, Identity and Interests: A Sociology of International Relations*, Cambridge University Press, Cambridge
- MÖLLER, Frank, (2007), “Photographic Interventions in Post-9/11 Security Policy”, *Security Dialogue*, Cilt: 38, No: 2, ss. 179-96.
- MURPY, Christopher (2007), “Securitizing Canadian Policing: A New Policing Paradigm For the Post 9/11 Security State?”, *Canadian Journal of Sociology*, Cilt: 32, No: 4, Kış, ss. 449-475.

- ÖZCAN, Gencer (2006), “Türkiye’de Siyasal Rejim ve Güvenikleştirme Sorunsalı”, *İktisat, Siyaset, Devlet Üzerine Yazılar*, Bağlam Yayınları, İstanbul.
- PASHA, Mustapha Kamal,(1996), “Security as Hegemony”, *Alternatives*, Cilt: 21, Sayı: 3, ss.283-302
- RICOEUR, Paul (2000), *Söz Edimleri Kuramı ve Etik*, çev. Atakan Altınörs, Asa Kitabevi, Bursa.
- ROE, Paul (2004), “Securitization and Minority Rights: Conditions of Desecuritization”, *Security Dialogue*, Cilt: 35, No: 3, Eylül, ss. 279-294.
- ROE, Paul (2006), “Reconstructing Identities or Managing Minorities? Desecuritizing Minority Rights: A Response to Jutila”, *Security Dialogue*, Cilt, 37, No: 3 ss. 425-438.
- ROE, Paul (2008), “Actor, Audience(s) and Emergency Measures: Securitization and the UK’s Decision to Invade Iraq”, *Security Dialogue*, Cilt: 39, No: 6, ss. 615-635.
- SASSE, Gwendolyn (2005), “Securitization or Securing Rights? Exploring the Conceptual Foundations of Policies towards Minorities and Migrants in Europe”, *Journal of Common Market Studies*, Cilt: 43, No: 4, Aralık, ss. 673-693.
- SAVVIDES, Philippos K. (2000), “Legitimation Crisis and Securitization in Modern Turkey’ in Middle East”, *Critique*, Cilt: 9, No: 16, ss. 55-73.
- SEARLE, John R. (2000). *Söz Edimleri: Bir Dil Felsefesi Denemesi*, çev. Levent Aysever, Ankara: Ayraç Yayınevi.
- SJOSTEDT, Roxanna (2008), “Exploring the Construction of Threats: The Securitization of HIV/AIDS in Russia”, *Security Dialogue*, Cilt: 39, No: 1, Mart, ss. 7-29.
- SRITZEL, Holger (2007), “Towards a Theory of Securitization: Copenhagen and Beyond”, *European Journal of International Relations*, Cilt: 13, No: 3, Eylül, ss. 357-383.
- TANK, Pinar 2009, “Turkey’s military elite at a crossroad: paths to desecuritisation?” *Yayınlanmamış Doktora Tezi*, Oslo Üniversitesi, Oslo
- TOK, Gül Ceylan (2009), “The Securitization of the Headscarf Issue in Turkey: ‘The Good and Bad Daughters’ of the Republic”, *Annual Review of International Studies*, Cilt: 8, ss. 113-137
- VAUGHN, Jocelyn (2009), “The Unlikely Securitizer: Humanitarian Organizations and the Securitization of Indistinctiveness”, *Security Dialogue*, Cilt: 40, No: 3, Haziran, ss. 263-285.
- VUORI, Juha A. (2008), “Illocutionary Logic and Strands of Securitization: Applying the Theory of Securitization to the Study of Non-Democratic

- Political Orders”, *European Journal of International Relations*, Cilt: 14, No: 1, ss. 65-99.
- WAEVER, Ole (2008) “The Changing Agenda of Societal Security”, Hans Günter Brauch vd. (der.), *Globalization and Environmental Challenges: Reconceptualizing Security in the 21st Century*, Berlin, Heidelberg: Springer-Verlag, ss. 581-593.
- WAEVER, Ole (1995), “Securitisation and Desecuritisation”, Ronnie D. Lipschutz (der.), *On Security*, New York: Columbia University Press, ss. 46-86.
- WAEVERA, Ole (2003) ‘Securitisation: Taking stock of a research programme in Security Studies’ Unpublished Manuscript, <http://www.docstoc.com/docs/906178/securitization-diagram>.
- WEAVER, Ole (2004) “Aberystwyth, Paris, Copenhagen: New Schools in Security Theory and Their Origins between Core and Periphery”, <http://www.scribd.com/doc/40010349/Ole-Waever-Aberystwyth-Paris-en-New-Schools-in-Security-Theory-and-Their-Origins-Between-Core-and-Periphery>
- WILKONSON, Claire (2007), “The Copenhagen School on Tour in Kyrgyzstan: Is Securitization Theory Useable Outside Europe?”, *Security Dialogue*, Cilt: 38, No: 1, Mart, ss.5-25.
- WILLIAMS, Kieran (2003), “Lustration as the Securitization of Democracy in Czechoslovakia and Czech Republic”, *Journal of Communist Studies and Transition Politics*, Cilt: 19, No: 4, Aralık, ss. 1-24.
- WILLIAMS, Michael C. (1998), “Security and the Politics of Identity”, *European Journal of International Relations*, Cilt: 4, No: 2, Haziran, ss. 204-225.
- WILLIAMS, Michael C. (2003), “Words, Images, Enemies: Securitisation and International Politics”, *International Studies Quarterly*, Cilt: 47, No: 4, Aralık, ss. 511-531.
- WILLIAMS, Mike (1999), “Comment on the Copenhagen Controversy”, *Review of International Studies*, Cilt: 24, No: 3, Temmuz, ss. 435-441.
- WOLFERS, Arnold (1952), “National Security as an Ambiguous Symbol”, *Political Science Quarterly*, Cilt: 67, No: 4, Aralık, ss. 481-502.